

การศึกษาการแสดงออกของตัวละครเพื่อสื่อความหมายในเชิงวัฒนธรรมด้านการ
ดำเนินชีวิต ทัศนศึกษา ตัวอย่างการ์ตูนเรื่อง จิบิ มารู โกะ

นางสาวปิติพร วรรณิกา

สารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต
เอเชียศึกษา
คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา 2557

ลิขสิทธิ์คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

บทคัดย่อ

รายวิชา 450 460 การศึกษาเอกเทศ

ชื่อเรื่อง การศึกษาการแสดงออกของตัวละครเพื่อสื่อความหมายในเชิงวัฒนธรรมด้านการดำเนินชีวิต กรณีศึกษา ตัวอย่างการ์ตูนเรื่อง จิบิ มารู โโกะ

ชื่อผู้วิจัย นางสาว ปิติพร กรรณิกา รหัสนักศึกษา 05540637

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์มัจฉรินทร์ อธิธิพงษ์

ปีการศึกษา 2557

บทคัดย่อ

งานวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการแสดงออกของตัวละครที่สื่อความหมายในเชิงวัฒนธรรมด้านการดำเนินชีวิตจากการ์ตูนเรื่อง จิบิ มารู โโกะ เพื่อแสดงให้เห็นถึงวัฒนธรรมการดำเนินชีวิตของคนญี่ปุ่นและการถ่ายทอดวัฒนธรรมผ่านทางการ์ตูน

งานวิจัยชิ้นนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาวัฒนธรรมการดำเนินชีวิตของคนญี่ปุ่นและการแสดงออกของตัวละครจากหนังสือและสื่อออนไลน์ต่างๆ พร้อมทั้งศึกษาคำอธิบายมารู โโกะรวม 10 ตอน เพื่อนำมาวิเคราะห์ถึงการแสดงออกของตัวละครที่สื่อความหมายเชิงวัฒนธรรม

จากการศึกษาวัฒนธรรมการดำเนินชีวิตของคนญี่ปุ่นผ่านทางการ์ตูนจิบิ มารู โโกะ พบว่า ในการ์ตูนมีการถ่ายทอดหรือแฝงวัฒนธรรมการดำเนินชีวิตอยู่มาก ดังเช่น แฝงคุณลักษณะที่ควรปฏิบัติ มารยาทของการดำเนินชีวิต รวมถึงการใช้ชีวิตประจำวัน ด้วยความที่การ์ตูนเรื่องนี้เป็นการ์ตูนที่สามารถรับชมได้ทุกวัย วัฒนธรรมที่ถูกถ่ายทอดผ่านตัวละครที่มีอยู่ในเนื้อเรื่องจึงไม่เพียงสอนวัยเด็กที่ได้รับชมเท่านั้น แต่ทำให้ผู้รับชมซึ่งเป็นคนในชาติหรือคนต่างชาติได้ทราบถึงวัฒนธรรมของคนญี่ปุ่นที่ปรากฏในเนื้อเรื่องด้วยเช่นกัน

กิตติกรรมประกาศ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จไปได้ หากไม่ได้รับความอนุเคราะห์ของอาจารย์ มุจรินทร์ อธิพิพงษ์ ที่ได้สละเวลาอันมีค่าเพื่อให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ พร้อมทั้งให้ความรู้และแนวทาง ทั้งในด้านความถูกต้องของเนื้อหา การเรียบเรียงและการจัดรูปแบบ ตลอดจนการวิจารณ์งานงานทุกครั้งเพื่อให้งานออกมาอย่างถูกต้อง ซึ่งการชี้แนะแนวทางที่ได้รับจากอาจารย์มีค่าและเป็นประโยชน์แก่การศึกษาและนำมาประยุกต์ใช้ในการวิเคราะห์งานนี้เพื่อให้เป็นไปอย่างสมบูรณ์

ขอขอบคุณ บิดา มารดา และ ครอบครัว ที่ให้การสนับสนุน คำแนะนำ พร้อมทั้งสร้างแรงกำลังใจในการศึกษาเพื่อให้งานชิ้นนี้สำเร็จลุล่วงมาโดยตลอด

ขอบคุณเพื่อนอักษรศาสตร์ และเพื่อนเอกเอเชียศึกษาทุกท่าน ที่ให้ความช่วยเหลือและคำแนะนำในด้านเนื้อหา การจัดรูปแบบ รวมถึงให้กำลังใจที่ดีในการทำงานชิ้นนี้มาโดยตลอด

สุดท้ายขอขอบคุณคุณการ์ตูน จิปี มารุโกะ ที่ทำให้ความชอบในการแสดงออกทางวัฒนธรรมผ่านตัวการ์ตูนของผู้จัดทำได้ถูกนำมาศึกษาเพื่อวิเคราะห์ต่อไป

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	ข
กิตติกรรมประกาศ	ค
บทที่	
1. บทนำ	
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์	3
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	3
ขอบเขตของการศึกษา	3
วิธีการดำเนินการวิจัย	3
เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	4
2. วัฒนธรรมการดำเนินชีวิตของคนญี่ปุ่น	
วัฒนธรรมการดำเนินชีวิตของคนญี่ปุ่น	13
3. เนื้อหา	
3.1 เนื้อหากำรตูน จิบิ มารุ โกะจัง	16
3.2 ตัวละครหลัก	16
3.3 เรื่องย่อมารุ โกะจัง 10 ตอน	17
4. วิเคราะห์ข้อมูล	
วิเคราะห์การ์ตูนจิบิ มารุ โกะจากการ์ตูนทั้งหมด 10 ตอน	21
5. บทสรุป	30

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันภาพลักษณ์ทางวัฒนธรรมเป็นสิ่งที่มีมองเห็นได้ในสังคมชีวิตประจำวัน มีทั้งด้านบวกและลบโดยผ่านทาง การแสดง ท่าทางของผู้คน หรือสื่อต่างๆ (จิราพันธ์ สวนมาลี, 2544) ด้วยความที่วัฒนธรรมมีความหมายครอบคลุมถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่แสดงออกถึงวิถีชีวิตของคนในสังคม ที่มีระเบียบกฎเกณฑ์วิธีในการปฏิบัติ รวมถึงระบบ ความเชื่อ ค่านิยม ความรู้ และเทคโนโลยีต่าง ๆ โดยได้วิวัฒนาการสืบทอดกันมาอย่างมีแบบแผน (บ้านจอมยุทธ, 2543) จึงเป็นเหมือนจุดสำคัญที่แสดงออกของความเป็นชาตินั้น โดยจะเผยแพร่ผ่านสื่อต่างๆ ทั้งหลาย ภาพลักษณ์เหล่านี้ อาจเป็นสิ่งที่มาจากความจริง หรืออาจเป็นสิ่งที่ปรุงแต่งเพื่อให้เกิดความน่าสนใจน่าเชื่อถือ อาทิเช่น การที่คนนานาชาติมองประเทศญี่ปุ่นที่มีภาพลักษณ์ทางวัฒนธรรมที่ดี ในด้านการทักทายที่มีความสุภาพนอบน้อม การให้เกียรติที่คนญี่ปุ่นจะยกย่องผู้อื่นเหนือตนเองเสมอ รวมถึงความรับผิดชอบและการตรงต่อเวลาที่ทุกคนจะนึกถึงเสมอเมื่อกล่าวถึงภาพลักษณ์ของคนญี่ปุ่น แต่อย่างไรก็ตามภาพลักษณ์เหล่านี้ก็ถือเป็นสิ่งที่ถูกสร้างโดยเจ้าของวัฒนธรรมนั้น (จิราพันธ์ สวนมาลี, 2544)

เมื่อกล่าวถึงวัฒนธรรมของญี่ปุ่น ซึ่งถือเป็นวัฒนธรรมที่มีเอกลักษณ์และเป็นที่ยึดถืออย่างกว้างขวางในระดับนานาชาติ เมื่อเทียบกับขนาดของประเทศที่มีขนาดเล็ก เนื่องจากชาวญี่ปุ่นสามารถพัฒนา และสร้างวัฒนธรรมของตนขึ้นมาโดยมีอัตลักษณ์ที่ชัดเจนสิ่งสำคัญอีกประการหนึ่งคือ ความเป็นชาตินิยมของญี่ปุ่นที่มีสำนึกในเรื่องความรักชาติสูง ซึ่งนอกจากจะถูกถ่ายทอดผ่านอุปนิสัยที่เคารพกฎระเบียบแล้ว ยังแสดงออกผ่านธรรมเนียมปฏิบัติตามชุมชนต่าง ๆ ในแต่ละภูมิภาคของประเทศ (Momoka, 2014)

ภาพลักษณ์ทางวัฒนธรรมเหล่านี้ถูกประเทศญี่ปุ่นปรับไปตามโลกสมัยใหม่และแผ่อิทธิพลเข้าสู่ประเทศต่างๆ ในเอเชีย ผ่านสินค้าวัฒนธรรมอย่างการ์ตูน วิดีโอเกม แฟชั่น เพลง และภาพยนตร์ ซึ่งได้รับการตอบรับเป็นอย่างดีจากประเทศในกลุ่มเอเชียรวมถึงประเทศไทย (Siamintelligence, 2012) หนึ่งในสินค้าทางวัฒนธรรมที่แสดงออกถึงภาพลักษณ์ทางวัฒนธรรมที่ถูกนำเสนอเป็นการ์ตูน

ภาพลักษณ์ทางวัฒนธรรมเหล่านี้ถูกประเทศญี่ปุ่นปรับไปตามโลกสมัยใหม่และแผ่อิทธิพลเข้าสู่ประเทศต่างๆ ในเอเชีย ผ่านสินค้าวัฒนธรรมอย่างการ์ตูน วิดีโอเกม แฟชั่น เพลง และภาพยนตร์ ซึ่งได้รับการตอบรับเป็นอย่างดีจากประเทศในกลุ่มเอเชียรวมถึงประเทศไทย (Siamintelligence, 2012)

หนึ่งในสินค้าทางวัฒนธรรมที่แสดงออกถึงภาพลักษณ์ทางวัฒนธรรมที่ถูกนำเสนอเป็นการ์ตูนเรื่องจิบิ มารุโกะจังหรือหนูน้อยจอมซ่า มารุโกะจัง ภาษาอังกฤษ Chibi Maruko-chan เริ่มต้นในรูปแบบมังงะคือหนังสือการ์ตูนภาพ เขียนโดย โมโมโกะ ซากุระ นักเขียนเพศหญิงซึ่งมีภูมิลำเนาที่เมืองชิซุโอกะ นักเขียนได้ส่งผลงานการ์ตูนเรื่องนี้ไปยังสำนักพิมพ์ชูเอชะ ทางสำนักพิมพ์เก็บต้นฉบับไว้เป็นระยะเวลา 1 ปีและตีพิมพ์ครั้งแรกในปีพุทธศักราช 2529 ในนิตยสาร Ribon ด้วยเนื้อหาที่มีเรื่องราวความหลังวัยเด็กที่น่ารัก บุคลิกตัวละครที่โดดเด่น ทำให้การ์ตูนมารุโกะจังเป็นที่ชื่นชอบของผู้อ่านมากขึ้นเรื่อยๆ จนติดอันดับหนังสือการ์ตูนมังงะที่มียอดขายที่ดีที่สุดอันดับ 5 ของญี่ปุ่น (31 ล้านฉบับในปีพุทธศักราช 2549) ต่อมาบริษัทนิปปอน แอนิเมชัน นำไปสร้างเป็นการ์ตูนโทรทัศน์ ฉายทางช่องฟูจิทีวี ตั้งแต่ปีพุทธศักราช 2533-2535 โดยมีทั้งหมด 142 ตอน นับเป็นการ์ตูนที่ได้รับความนิยมทั้งในญี่ปุ่นและหลายประเทศในเอเชีย รวมถึงประเทศไทย ซึ่งนำมาออกฉายทางช่อง 3 ในปีพุทธศักราช 2541 โดยใช้ชื่อการ์ตูนว่า หนูน้อยจอม-ซ่า มารุโกะจัง และบริษัทนิปปอน แอนิเมชัน นำการ์ตูนมารุโกะจัง มาสร้างในรูปแบบการ์ตูนโทรทัศน์อีกครั้ง ในปีพุทธศักราช 2538 ออกฉายทางช่องฟูจิทีวีเช่นเดิมจนมาถึงปัจจุบัน ซึ่งรูปแบบการ์ตูนในปีพุทธศักราช 2538 นี้ถูกฉายในประเทศไทยทาง ช่องทรูสปาร์ก ในปีพุทธศักราช 2554 โดยมีทั้งหมด 482 ตอนจนถึงปัจจุบัน (ข่าวสดรายวัน, 2556: 24; วิกิพีเดีย, 2557)

การ์ตูนเรื่อง จิบิ มารุโกะจัง มีเนื้อหาที่เป็นเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับการใช้ชีวิตประจำวันของครอบครัวคนญี่ปุ่น รวมถึงวัฒนธรรมในชีวิตประจำวัน ยกตัวอย่างเช่น การทักทาย การเยี่ยมเยียน การต้อนรับ รวมถึงเทศกาลต่างๆ ผ่านตัวละครการ์ตูนที่มีบทบาทแตกต่างกันไป จึงเป็นการ์ตูนโทรทัศน์ที่ได้รับความนิยมเป็นอย่างมากในกลุ่มคนทุกเพศทุกวัย เนื่องจากเป็นการ์ตูนครอบครัวที่ไม่ได้จำกัดกลุ่มเป้าหมาย หากเราสังเกตให้ชัดเจนการ์ตูนไม่ได้ให้เพียงความเพลิดเพลินเท่านั้นแต่ยังเป็นการแผ่อิทธิพลทางวัฒนธรรมเข้าสู่ประเทศที่ได้รับชม และเนื่องด้วยเนื้อหาเป็นการ์ตูนครอบครัว วัยเด็กซึ่งเป็นวัยที่จดจำก็จะสามารถรับชมและซึมซับรายละเอียดของวัฒนธรรมที่สอดแทรกอยู่ในตัวการ์ตูนได้ไปอย่างไม่คาดคิด ถือเป็นความสำเร็จที่ประเทศญี่ปุ่นได้ขยายอิทธิพลทางวัฒนธรรมผ่านสินค้าที่ใช้การแสดงของตัวการ์ตูนสื่อถึงความชัดเจนของความเป็นชาติ ซึ่งได้รับผลตอบแทนที่ดีและได้รับความนิยมเป็นอย่างมากอีกด้วย

2. วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาวัฒนธรรมในด้านแบบแผนการดำเนินชีวิตของครอบครัวคนญี่ปุ่นผ่านการแสดงของตัวละครในการ์ตูนโทรทัศน์เรื่อง จิบิ มารู โกะจัง
2. เพื่อศึกษาวิธีการถ่ายทอดทางวัฒนธรรมในด้านแบบแผนการดำเนินชีวิตของครอบครัวคนญี่ปุ่นผ่านทางการ์ตูน จิบิ มารู โกะจัง

3. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงความเป็นวัฒนธรรมของประเทศญี่ปุ่นที่ถ่ายทอดผ่านการแสดงของตัวละครในการ์ตูนโทรทัศน์
2. ทำให้ทราบถึงความเป็นวัฒนธรรมที่สอดแทรกอยู่ในการ์ตูนโทรทัศน์

4. ขอบเขตของการศึกษา

1. ศึกษาจากการดูการ์ตูนโทรทัศน์เรื่อง จิบิ มารู โกะ จำนวน 10 ตอน
2. ศึกษาข้อมูลเพื่ออธิบายเกี่ยวกับวัฒนธรรมที่เชื่อมโยงกับการ์ตูนเรื่อง จิบิ มารู โกะจัง
3. ศึกษาจากพฤติกรรม ท่าทาง การแสดงของตัวละครที่ปรากฏภายในการ์ตูน เรื่อง จิบิ มารู โกะจัง

5. วิธีการดำเนินการวิจัย

1. กำหนดความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา ขอบเขตและวัตถุประสงค์
2. เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการศึกษาค้นคว้าจากการชมวิดีโอ บทความ เอกสารที่เกี่ยวข้อง และสื่อออนไลน์ทางอินเทอร์เน็ต
3. นำข้อมูลที่ได้ศึกษาค้นคว้ามาวิเคราะห์
4. สรุปผลการศึกษาค้นคว้า และนำเสนอในรูปแบบงานวิจัย

เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมของคนญี่ปุ่น

1.1 อังจรรยา โททรภวานนท์ และอุภาวรรณ เบญจโกศล (2548) ได้แปลหนังสือเรื่อง นี้ แหะ!คนญี่ปุ่น ได้ความว่า

1.1.1 ชาวญี่ปุ่นถือว่าการถ่อมตัวเป็นจริยธรรมที่พึงาม เมื่อชาวญี่ปุ่นเชิญใคร มาที่บ้านนั้น เขาจะปรนนิบัติแขกคนนั้นอย่างดีที่สุด ด้วยเหตุนี้ชาวญี่ปุ่นจึง ไม่เชื่อเชิญ ใครมาเป็นแขกที่บ้าน โดยง่าย เมื่อคุณได้รับคำเชิญคุณควรนำของตอบแทนไปด้วยสัก ชิ้นเพื่อนแสดงถึงความรู้สึกขอบคุณ นี่เป็นธรรมเนียมที่ชาวญี่ปุ่นถือปฏิบัติเมื่อพวกเขา ได้รับคำเชิญให้ไปเยือนบ้านผู้อื่น และเป็นธรรมเนียมที่จะต้องพูดว่า **つまらない物ですが。** ซึ่งหมายความว่า นี่เป็นของที่ไม่มีค่าอะไร เวลามอบของขวัญ ให้ผู้อื่นแม้จะเป็นของที่ดีที่สุดหรือมีค่ามากก็ตาม สิ่งนี้เป็นธรรมเนียมที่มีการสืบทอด กันมาตั้งแต่โบราณว่า การถ่อมตนเป็นจริยธรรมที่พึงาม นอกจากนั้นธรรมเนียมอีก อย่างหนึ่งของญี่ปุ่น ที่เข้าบ้านก็จะไม่เปิดของขวัญที่ได้รับมาในทันที ซึ่งธรรมเนียมนี้มี ที่มาจากวัฒนธรรมญี่ปุ่นที่มักจะคำนึงถึงจิตใจของผู้อื่น เลี่ยงที่จะไม่ทำให้ผู้อื่นอับอาย หากของขวัญที่ได้รับไม่ได้มีราคามากนัก

1.1.2 การ โค้งของชาวญี่ปุ่นมีหลากหลายความหมาย ก่อนอื่นชาวญี่ปุ่นจะ โค้ง เวลาที่พบกันซึ่งเป็นการทักทาย เมื่อเวลาที่ชาวญี่ปุ่นได้รับของขวัญ ของกำนัล ได้รับ ความช่วยเหลือเกื้อกูล หรือเวลาที่ต้องการแสดงความขอบคุณ ก็จะ โค้งด้วย เช่นเดียวกัน คุณอาจจะเคยประสบกับเหตุการณ์ที่พนักงานในร้าน โค้งให้พร้อมส่ง เสียงว่า **いらっしやい** (ยินดีต้อนรับ) และ **ありがとうございました** (ขอบพระคุณมาก) ในเวลาเข้าและออกจากร้านค้าหรือร้านอาหาร นอกจากนี้ชาวญี่ปุ่นจะ โค้งตัวเองพร้อมกับพูดว่า **すみません** (ขอโทษ) เวลา กล่าวคำขอโทษ หรือ **おねがいします** (ขอความกรุณา) เวลาที่จะขอร้อง ให้ใครทำอะไรให้ ในกรณีดังกล่าวหากเป็นเรื่องที่สำคัญหรืออีกฝ่ายเป็นผู้มีสถานะ

ทางสังคมสูงกว่า โดยทั่วไปจะไม่โค้งเพียงครั้งเดียวแต่จะต้องโค้งหลายครั้งและก้มหัวต่ำมาก

1.2 ศ.พลายน้อย (2512) ได้เขียนหนังสือ เรื่อง เล่าเรื่องเมืองญี่ปุ่น ได้ความว่า การเยี่ยมเยียนหรือการต้อนรับแขกของญี่ปุ่นเป็นธรรมเนียมของญี่ปุ่นซึ่งไม่ควรมองข้ามเพราะเป็นเรื่องที่แสดงให้เห็นถึงวัฒนธรรมอีกอย่างหนึ่งของญี่ปุ่นว่ามีระเบียบและวิธีการอย่างไร การไปเยี่ยมเยียนกันนั้นญี่ปุ่นถือว่าเป็นสิ่งที่ควรปฏิบัติเมื่อมีโอกาส เช่นในวันขึ้นปีใหม่ เพื่อนบ้านเจ็บป่วยไม่สบาย หรือมีคนย้ายมาอยู่ใหม่อาจเป็นบ้านที่อยู่ข้างเคียงกัน การที่จะเข้าไปบ้านของใครก็ตาม ญี่ปุ่นเขามีระเบียบหลายอย่าง จะเข้าไปโดยพลการไม่ได้ ต้องรองจนกว่าเจ้าของบ้านหรือคนใช้จะมาเปิดประตูรับและเชิญเข้าไปในบ้าน ก่อนที่จะเข้าไปในบ้านก็ต้องถอดรองเท้าเสียก่อน คนญี่ปุ่นจะไม่นิยมเดินเท้าเปล่าในบ้าน เมื่อถอดรองเท้าแล้วคนใช้มักจะเอารองเท้าแตะสำหรับสวมบนบ้านมาให้แขกสวมแทน นอกจากนี้คนใช้จะต้องจัดรองเท้าใหม่ คือเอาปลายรองเท้าหันออกข้างนอกบ้าน ทั้งนี้เพื่อความสะดวกของแขกที่จะสวมในตอนกลับแต่การจัดรองเท้านี้ หากบ้านไหนไม่มีคนใช้ผู้เป็นแขกมักจะทำเสียเอง โดยใช้มือจัดวางให้เรียบร้อย หากใช้เท้าเขี่ยจะเป็นการกระทำที่ไม่สุภาพอย่างยิ่ง ห้องรับแขกของญี่ปุ่นนั้นจะไม่มีเก้าอี้ เขามักจะนิยมนั่งพื้น โดยจะมีเสื่อปูไว้ต้อนรับแขกและมีเบาะที่เรียกว่า ซาบุตอง เป็นเบาะรองนั่ง การเข้าห้องรับแขกของญี่ปุ่นนั้นต้องระวังเป็นพิเศษและต้องทำตามลำดับ การเข้าไปในห้องรับแขกนั้นจะต้องถอดรองเท้าที่สวมตอนเข้ามาในบ้านนั้นออกเสียก่อนแล้วจึงเข้าไปในห้องที่ปูเสื่อนั้นได้และตามมารยาทแบบญี่ปุ่น แขกจะต้องนั่งจะต้องนั่งอยู่บนเสื่อใกล้ๆทางเข้านั้นและรองจนกว่าเจ้าของบ้านจะเชิญให้นั่งบนเบาะจึงจะนั่งได้ หากกล่าวถึงธรรมเนียมการนั่งของญี่ปุ่น จะถือระเบียบอาวุโส คือคนที่วัยหรือฐานะต่ำกว่าจะต้องนั่งทางขวาของคนที่มีวัยสูงกว่า อย่างสามีภรรยาที่นั่งอยู่ด้วยกัน ภรรยาจะต้องนั่งทางขวาของสามีเสมอ ทั้งนี้เป็นการให้เกิดริหัวหน้าครอบครัวการรับแขกของญี่ปุ่นมีพิเศษอยู่อย่างหนึ่ง คือจะมีน้ำชาและขนมหวานมาเลี้ยงด้วยเสมอและถ้าไปเยี่ยมในตอนเย็นก็มักจะได้รับการเชิญให้รับประทานอาหารเย็นด้วย

1.3 admin (2556) ได้เขียนบทความเกี่ยวกับคนญี่ปุ่นใน

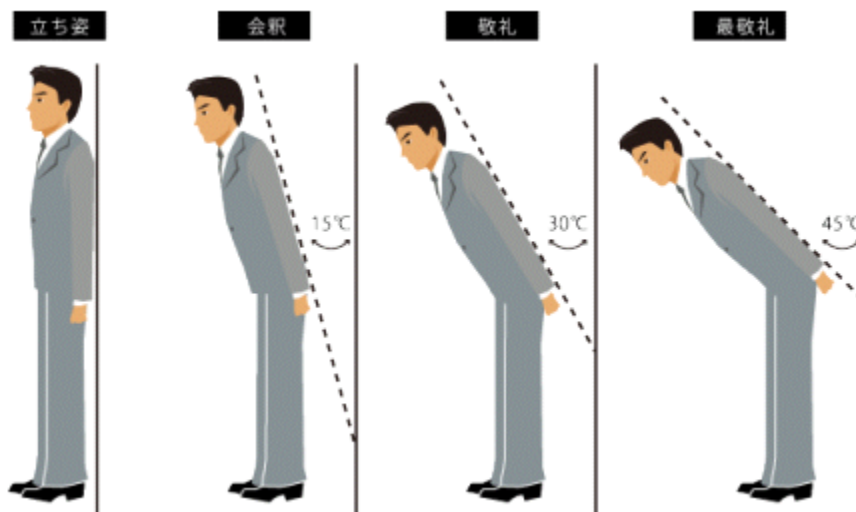
<http://www.educatepark.com/japan/japanese-etiquette.html> ความว่า ที่ญี่ปุ่นสิ่งแรกที่คุณควรคำนึงถึงคือมารยาทและธรรมเนียมปฏิบัติของญี่ปุ่น คนญี่ปุ่นเมื่อนัดกับใครต้องรักษาเวลา หากไปไม่ได้หรือไปไม่ตรงตามนัดต้องแจ้งให้ทราบล่วงหน้า หากไม่รักษาสัญญาจะทำให้อีกฝ่ายขาดความเชื่อถือ คนญี่ปุ่นมักจะไม่ค่อยพูดจากับคนที่ไม่คุ้นเคยกันหรือไม่รู้จักกัน แต่เมื่อทำความรู้จักกันแล้วก็จะยอมรับและเปิดใจมากยิ่งขึ้น

1.3.1 การใช้ภาษากับระดับความสัมพันธ์ สังคมของคนญี่ปุ่นเป็นสังคมที่ให้ความสำคัญต่อกลุ่มและสมาชิกในกลุ่มโดยมีสถานที่ที่เป็นตัวบ่งบอก คนที่อยู่อาศัยในที่เดียวกันหรือทำงานในที่เดียวกันนั้นถือว่าเป็นพวกเดียวกันเรียกว่า (อุชิ) และสำหรับคนที่อยู่ต่างสถานที่ต่างบริษัท ต่างประเทศจะถือว่าเป็นคนนอกหรือคนอื่นเรียกว่า (โซโตะ) คนญี่ปุ่นจะใช้ภาษาและการปฏิบัติตนที่แตกต่างไปจากคนที่อยู่ในสังคมเดียวกัน โดยจะใช้ภาษาที่สุภาพและการถ่อมตนกับผู้ที่เป็นผู้อื่น แม้ว่าตนเองจะรู้สึกยกย่องคนนั้นก็ตาม การใช้ภาษาของคนญี่ปุ่นเป็นสิ่งที่ช่วยให้เราเห็นลักษณะความสัมพันธ์ของคนญี่ปุ่นในสังคมได้ว่าคู่ที่สนทนากันอยู่มีความสัมพันธ์กันอย่างไร ใครอาวุโสกว่าใครหรือสนิทสนมกันแค่ไหนเป็นกลุ่มเดียวกันหรือคนละกลุ่มเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย การใช้ภาษาในการพูดของคนญี่ปุ่นนั้นเมื่อพูดเรื่องของตนเองรวมไปถึงการกล่าวถึงสิ่งอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับตนเองแล้วคนญี่ปุ่นจะต้องใช้คำถ่อมตนเมื่อพูดกับคนอื่น และคำยกย่องเพื่อยกย่องคู่สนทนาด้วย การให้ความสำคัญกับบุคคลอื่นในสังคมเป็นลักษณะเด่นของคนญี่ปุ่น ทำให้คนญี่ปุ่นเป็นคนระมัดระวังและให้ความสำคัญต่อความรู้สึกของผู้อื่นอย่างมาก ในการใช้ภาษา การแสดงความใส่ใจของคู่สนทนา เช่นการใช้ถ้อยคำและกริยาต่างๆสอดแทรกเพื่อแสดงความสนใจต่อคู่สนทนาหรือพูดประโยคค้ำไว้เพื่อให้คู่สนทนามีโอกาสได้สอดแทรกสานประโยคให้จบซึ่งเป็นการเปิดโอกาสให้คู่สนทนามีส่วนร่วมในสิ่งที่ตนพูดด้วย หรือการพูดแบบอ้อมค้อมไม่ชี้บ่งบอกอะไรไปตรงๆ หรือละความเอาไว้มให้ผู้สนทนาด้วยคิดเอาเอง และในการสนทนากับคนญี่ปุ่นจะเป็นการเสียมารยาทมากถ้าเราไม่เอ่ยถึงการกระทำของผู้อื่นที่ส่งผลดีต่อเราและต้องใช้สำนวนที่รู้สึกสำนึกบุญคุณต่อการกระทำนั้นๆด้วย เช่น

ขอบคุณที่ได้เกื้อหนุนอุ้มชูเราอยู่เสมอ หรือ วันก่อนต้องขอขอบพระคุณมาก แม้ว่าเขาอาจจะไม่ได้ทำอะไรให้กับเรา แต่เป็นมารยาทที่ควรจะพูดตามธรรมเนียมของคนญี่ปุ่น

1.3.2 วิธีการตอบปฏิเสธของคนญี่ปุ่นที่มีลักษณะเฉพาะในการคบหากัน คนญี่ปุ่นจะให้ความสำคัญต่อ “ความสอดคล้องกันกลมกลืนกัน” ในความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับบุคคลเป็นอย่างยิ่ง และด้วยเหตุนี้ คนญี่ปุ่นจึงไม่ชอบที่จะทำให้เกิดรอยร้าวในความสัมพันธ์เพราะการปฏิเสธอย่างชัดเจน เช่น เมื่อจะปฏิเสธคำเชิญชวนหรือคำแนะนำ จะเลี่ยงไปตอบด้วยการพูดว่า “chotto...” ซึ่งก็คือ “ออกจะ...” แล้วก็ไว้ในฐานที่เข้าใจว่า “ไม่สะดวก” คำว่า “chotto” ไม่ได้ใช้เฉพาะในการเรียกความสนใจเท่านั้น แต่ยังใช้ในเวลาที่อยากจะปฏิเสธด้วย เป็นสำนวนที่สะดวกมากแม้แต่ในสถานการณ์เกี่ยวกับธุรกิจ สำนวนอ้อม ๆ ก็มักจะใช้ เช่น ในกรณีที่จะปฏิเสธข้อเจรจาทางธุรกิจกับคู่เจรจา สำนวนที่ใช้บ่อยคือ “kentô shitemimasu” ซึ่งมีความหมายว่า “จะลองพิจารณาดู” แต่จริง ๆ แล้ว มีความหมายว่า “กรุณาอย่าคาดหวังการตอบรับ” รวมอยู่ด้วย

1.3.3 การโค้ง การโค้งในภาษาญี่ปุ่นเรียกว่า “Rei” (礼/เร) หรือ “Ojigi” (おじぎ/โอจิกิ) ชาวญี่ปุ่นไม่นิยมไหว้แบบคนไทย หรือจับมือแบบฝรั่ง แต่จะนิยมโค้งแทนในเวลาที่พบหรือลา ประเพณีการโค้งของคนญี่ปุ่นนับว่าซับซ้อนพอควร เช่น การโค้งควรจะต่ำเพียงไรและโค้งได้นานเท่าไร หรือโค้งเป็นจำนวนกี่ครั้ง และโค้งในโอกาสอะไร เช่น หากเคารพผู้อาวุโสก็ให้ลึก แต่ถ้าระดับเท่ากัน โค้งพองาม นอกจากนี้โค้งเวลาพบกันหรืออำลาจากกันแล้ว สามารถโค้งเมื่อต้องการขอบคุณได้ด้วยเช่นกัน

รูปภาพที่ 1.1 รูปแบบการโค้ง

การโค้งทักทาย (Eshaku/えしゃく/ อิชึคุ) คือ การทักทายกับผู้ที่มีสันทแบบเป็นกันเอง วิธีการคือ ก้ม -
ตัวทำมุมประมาณ 15 องศา

การโค้งเคารพแบบธรรมดา (Futsuu Rei/ふつゝい/ ฟุสึยุ) คือ การทักทายกับผู้ที่เรารู้จัก หรือพนักงาน
ขายกับลูกค้า วิธีการคือ ก้มตัวประมาณ 30 องศา

การโค้งเคารพแบบนอบน้อม (Saikai Rei/さいかい/ ซาอิเคอิ เรอิ) คือ การให้ความเคารพกับ
ผู้ใหญ่ ผู้ที่มีอายุมากกว่า หรือเจ้านายที่มีตำแหน่งสูง วิธีการคือ ก้มตัวประมาณ 45 องศา กับแนวเส้นตรง

1.3.4 การได้รับเชิญไปบ้านคนญี่ปุ่น เมื่อคุณได้รับเชิญไปบ้านคนญี่ปุ่น นับว่าเป็นเกียรติมาก เพราะคนญี่ปุ่นจะคิดว่าบ้านตนเองเล็กคับแคบและไม่ค่อยจะรับแขกที่บ้าน แม้กระทั่งคนญี่ปุ่นด้วยกันเอง ดังนั้นร้านอาหาร กาแฟ จึงเป็นที่นิยมมาก เมื่อคุณได้รับเชิญอย่าลืมนำของฝากเล็กๆน้อยๆติดมือไปฝากเจ้าของบ้านด้วย อาจเป็นผลไม้ ดอกไม้ ขนม เพื่อแสดงถึงน้ำใจ หากเป็นการเชิญรับประทานอาหารคุณอาจจะต้องซื้อสุราเป็นของฝาก เพราะเป็นที่รู้กันว่าชายและหญิงมักนิยมดื่มสุรา หลังจากไปเยี่ยมบ้านของเขาแล้ว จากนั้นควรโทรศัพท์หรือส่งจดหมายไปขอบคุณ และเมื่อพบกันครั้งต่อไป ควรจะขอบคุณที่เขาเคยชวนไปที่บ้านอีกครั้งหนึ่ง

1.3.5 มารยาทเยี่ยมบ้านคนญี่ปุ่น เมื่อไปเยี่ยมบ้านคนญี่ปุ่น โดยเฉพาะผู้ใหญ่ สิ่งที่คุณควรระวังคือเวลา ไม่ควรจะเยี่ยมบ้านตอนเวลาทานอาหาร นอกจากว่าเจ้าของบ้านชวนให้มาทานอาหารที่บ้าน คนญี่ปุ่นถือว่าการเยี่ยมบ้านคนอื่นตอนเวลาทานอาหาร เป็นสิ่งที่เสียมารยาท ซึ่งเวลาที่เหมาะสมสำหรับการเยี่ยมก็คือตอนสายๆหรือตอนบ่าย ไม่ควรเป็นตอนเย็นมากด้วย เพราะแม่บ้านเขาคงจะต้องเริ่มเตรียมอาหารเย็น ถ้าโดยบังเอิญไปถึงบ้านเขาในขณะที่เขาทานอาหารอยู่พอดี เราก็ควรจะบอกว่า Oshokuji chuu ni ojamashite moushiwake arimasen (ขอโทษที่รบกวนเวลาทานอาหาร) และควรจะรอที่ห้องอื่น ตอนไปเยี่ยมบ้านผู้ใหญ่ ควรจะนำของฝากสักหนึ่งอย่างถือว่าเป็นมารยาทดี ตามปกติแล้วของฝากในกรณีเยี่ยมบ้านคนอื่น ควรเป็นขนมแบบที่ใส่ในกล่องสวย (ไม่ใช่ที่ใส่ในถุงพลาสติกธรรมดา) หรือขนมเค้ก ที่ประเทศญี่ปุ่นจะมีร้านขายขนมแบบสวยงามที่ใส่กล่องอย่างสวยงามเพราะว่าคนญี่ปุ่นจะมีโอกาสใช้กันบ่อย ในการเยี่ยมเยียนเพื่อนบ้านหรือโอกาสพิเศษ ซึ่งขนมแบบนี้ไม่ใช่เป็นขนมสำหรับผู้ซื้อไว้เพื่อรับประทานเอง แต่ไว้สำหรับของฝากในการเยี่ยมคนอื่นมากกว่า

1.3.6 รองเท้า คนญี่ปุ่นถือเรื่องเท้า เช่น ห้ามสวมรองเท้าในบ้าน วัด โรงแรม แบบญี่ปุ่น (りょかん/Ryokan) รวมไปถึงพิพิธภัณฑสถานหรือห้องอาหารบางแห่ง โดยปกติแล้วจะมีการเตรียมรองเท้าแตะไว้ให้ก่อนเข้าบริเวณที่ห้ามสวมรองเท้า แต่ถ้าเป็นพื้นที่ปูเสื่อตะตุมิ แม้รองเท้าแตะก็ต้องถอดก่อนขึ้นไปนั่งหรือเดิน ให้ถอดรองเท้าไว้ที่เกงคัง (บริเวณหน้าบ้าน สำหรับไว้ถอดรองเท้าก่อนขึ้นบ้าน) โดยให้ปลาย

รองเท้าหันไปทางด้านประตูเท่านั้น นอกจากนี้เวลาเข้าห้องน้ำจะมีรองเท้าแตะที่จัดไว้ใช้เฉพาะสำหรับห้องน้ำด้วยเช่นกัน

1.4 ดร.ขุนทอง อินทร์ไทย (2526) ได้เขียนหนังสือ รู้จักญี่ปุ่น: เศรษฐกิจ สังคม ความว่า คนญี่ปุ่นมีความภูมิใจในความขยันขันแข็ง มีการแสดงออกภายนอกที่มีลักษณะเป็นความสุภาพอ่อนน้อม จริงใจ จริงจัง หวังดี มิตรภาพ ตลอดจนความดีอื่น ๆ แต่แท้จริงแล้วอาจเก็บความรู้สึกเอาไว้เพื่อแสดงต่อหน้าคนที่ให้ความสนิทสนมด้วย ลักษณะของคนญี่ปุ่นจะจริงจังและมีความหมายมากเป็นพิเศษ ดังจะเห็นได้จากภาษาที่เขาใช้กันเป็นประจำวัน เช่น การทักทายกันเมื่อคุณถามว่า สบายดีหรือ ผู้ตอบจะตอบด้วยถ้อยคำสุภาพว่า ผม(ดิฉัน)สบายดีด้วยบารมีของท่าน หากเขาไม่เห็นด้วยกับผู้อื่นจะไม่ออกความเห็นอย่างตรงไปตรงมาแต่จะพูดเป็นคำกลาง ๆ เอาไว้ตีความหมายในทางที่เป็นโทษแก่ตัวเองน้อยที่สุดในเวลาข้างหน้า โดยทั่วไปคนญี่ปุ่นให้ความสำคัญทางด้านจิตใจมากเป็นพิเศษ เช่น ความขยันหมั่นเพียร อย่างเช่น เมื่อเด็กเรียนจบ ในพิธีรับประกาศนียบัตรหรือปริญญา เขาจะร้องเพลงหิ้งห้อย ซึ่งให้เห็นถึงความพากเพียรพยายามของนักปราชญ์สมัยก่อนว่ายากจนไม่มีเงินซื้อน้ำมันใส่ตะเกียงจึงต้องจับเอาแมลงหิ้งห้อยมากองรวมกันจนเกิดแสงสว่างพอที่จะเอามาอ่านหนังสือได้จนมีความรู้แตกฉาน คุณค่าความพยายามของนักเรียนที่พากเพียรเรียนมาจนจบ ความสามัคคี อันเกิดจากการยอมถ่อมตัวลงจนสามารถทำงานร่วมกับคนอื่นได้ ที่สำคัญที่สุดก็คือการเน้นเรื่อง เกียรติ ทำให้คนญี่ปุ่นซื่อสัตย์ รักษาคำพูด รักษาเวลามีความรับผิดชอบ คนญี่ปุ่นได้ชื่อว่าเป็นคนรักชาติ หรือชาตินิยมมากที่สุดในโลกชนชาติหนึ่ง

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับมังงะหรือการ์ตูน

2.1 วิริยะ เพียรกิจจา (2550) ได้เขียนหนังสือ เรื่อง นี้แหละญี่ปุ่น ความว่า หากย้อนหลังไปในระยะก่อนที่ญี่ปุ่นจะมีการ์ตูนเป็นเรื่องเป็นราวอย่างที่ได้รับความนิยมกันในทุกวันนี้ ญี่ปุ่นมีเพียงการ์ตูนที่วาดเป็นภาพ ๆ เพื่อใช้ประกอบเล่านิยาย นิทาน ให้เด็ก ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นนิทานพื้นบ้าน ต่อมาเมื่อมีการวาดการ์ตูนเป็นเรื่องเป็นราว การ์ตูนที่วาดขึ้นในช่วงแรกจะมุ่งให้ความบันเทิงสำหรับเด็กโดยเฉพาะ โดยจะวาดภาพให้ดูง่ายและมีเนื้อหาที่เบา ๆ อ่านแล้วสบายใจพร้อมแทรกฝังด้วยเรื่องของคุณธรรมและจริยธรรมเบื้องต้นไปด้วย การ์ตูนญี่ปุ่นถือเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งที่ใช้สร้างคนในชาติ เพราะหากสังเกตในเนื้อหาของการ์ตูนให้ดีจะพบว่ามีสอดแทรกคุณธรรม จริยธรรมหลายประการเอาไว้ ไม่ว่าจะเป็นความมีระเบียบวินัย ความขยันขันแข็งไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคความยากลำบาก ความสมัครสามัคคีในหมู่เพื่อนฝูง การสุจริตซื่อตรงต่อหน้าที่ ตลอดจนการพิทักษ์คุณธรรมความดีความถูกต้องในสังคม สิ่งเหล่านี้จะพบเห็นได้ชัดเจนยิ่งโดยเฉพาะการ์ตูนสำหรับเด็ก เนื่องจากญี่ปุ่นใช้การ์ตูนเป็นเครื่องมือหลักอันหนึ่งในการปลูกถ่ายค่านิยมที่มีคุณค่าหรือค่านิยมประจำชาติให้แก่รุ่นสู่รุ่นเสมอ

2.2 thaigoodview (2551) ได้เขียนบทความเกี่ยวกับมังงะ ใน <http://www.thaigoodview.com/node/9058> ความว่า มังงะ แปลตรงตัวว่า “ภาพตามอารมณ์” ถูกใช้อย่างกว้างขวางเป็นครั้งแรกหลังจากจิตรกรอุคิโยเอะชื่อ โฮคุไซตีพิมพ์หนังสือชื่อโฮคุไซมังงะในคริสต์ศตวรรษที่ 19 อย่างไรก็ตามนักประวัติศาสตร์บางกลุ่มเห็นว่ามังงะอาจมีประวัติยาวนานกว่านั้น โดยมีหลักฐานคือภาพจิเกะ (แปลตรงตัวว่า “ภาพตลก”) ซึ่งเป็นที่นิยมในศตวรรษที่ 12 มีลักษณะหลายประการคล้ายคลึงกับมังงะในปัจจุบัน อาทิ การเน้นเนื้อเรื่อง และการใช้เส้นที่เรียบง่ายแต่สละสลวย เป็นต้น

มังงะพัฒนามาจากการผสมผสานศิลปะการวาดภาพแบบอุคิโยเอะกับจิตรกรรมตะวันตก ความพยายามของญี่ปุ่นที่จะพัฒนาตัวเองให้ทันกับมหาอำนาจตะวันตกในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 ผลักดันให้ญี่ปุ่นนำเข้าวัฒนธรรมตะวันตกหลาย ๆ รูปแบบ รวมทั้งการจ้างศิลปินตะวันตกมาสอนศิลปินญี่ปุ่นเกี่ยวกับองค์ประกอบพื้นฐานทางศิลปะ เช่น เส้น รูปทรง และสี ซึ่งการวาดภาพแบบอุคิโยเอะไม่ให้ความสำคัญเนื่องจากคิดว่าความรู้สึกโดยรวมของภาพสำคัญกว่า อย่างไรก็ตาม มังงะที่เป็นที่รู้จักกันในปัจจุบันเริ่มก่อตัวเป็นรูปเป็นร่างในช่วงหลังสงครามโลก

ครั้งที่สองหลังจากที่รัฐบาลญี่ปุ่นถูกสหรัฐอเมริกาบังคับให้เปิดเสรีภาพแก่สื่อมวลชน ในศตวรรษที่ 21 คำว่ามังงะเปลี่ยนความหมายจากเดิมกลายเป็นหนังสือการ์ตูน คนญี่ปุ่นมักใช้คำนี้เรียกหนังสือการ์ตูนสำหรับเด็ก ส่วนหนังสือการ์ตูนทั่วไปใช้คำว่า **コミックス** (คอมิกส์) ซึ่งเป็นคำทับศัพท์ของ comics ในภาษาอังกฤษ ในประเทศที่พูดภาษาอังกฤษ มังงะ (manga) ถูกใช้เรียกหนังสือการ์ตูนจากประเทศญี่ปุ่น ส่วนในประเทศไทยการใช้คำว่า มังงะยังไม่เป็นที่แพร่หลายนัก

มังงะมีความสำคัญกับวัฒนธรรมญี่ปุ่นและได้รับการยอมรับจากคนญี่ปุ่นว่าเป็นวิจิตรศิลป์และวรรณกรรมรูปแบบหนึ่ง นักวาดการ์ตูนในญี่ปุ่นจึงมีเสรีภาพที่จะเขียนมังงะที่มีเนื้อหาทุกแนวสำหรับผู้อ่านทุกกลุ่ม และมังงะที่ได้รับความนิยมสูงก็มักถูกนำไปสร้างเป็นอะนิ-เมะ โดยเนื้อหาของมังงะเหล่านั้นมักถูกดัดแปลงเพื่อให้เหมาะสมต่อการแพร่ภาพทางโทรทัศน์และเพื่อให้ถูกรสนิยมของผู้ชมทั่วไปมากขึ้น

บทที่ 2

วัฒนธรรมการดำเนินชีวิตของคนญี่ปุ่น

การดำเนินชีวิตของคนญี่ปุ่นค่อนข้างมีระเบียบแบบแผน เริ่มต้นในยามเช้าของวัน ผู้คนมักตื่นเช้าเพื่อทำกิจวัตรประจำวันของตนเอง เช่น สิ่งแรกคือการจัดเก็บที่นอน คนที่ปูที่นอนกับพื้นห้องจะต้องพับเก็บไปเป็นระเบียบอาจนำไปใส่ตู้สำหรับเก็บที่นอน ส่วนคนที่นอนเตียงนั้นก็จะจัดเตียงให้เข้ารูปเดิม ต่อมาการรับประทาน คนญี่ปุ่นมักรับประทานอาหารเช้าจากบ้าน บางคนมีการเตรียมข้าวกล่องหรือที่เรียกว่า “เบน โตะ” ไปยังสถานศึกษาหรือที่ทำงาน นอกจากนี้ชาวญี่ปุ่นมักเข้าห้องน้ำในตอนเช้าเพื่อไม่ให้ระหว่างวันจะต้องเข้าอีกด้วย จากนั้นก็จะเปลี่ยนเครื่องแต่งกายเพื่อไปทำงานหรือศึกษาโดยไม่ล้มที่จะกล่าวคำทักทายเมื่อออกจากบ้าน การเดินทางรถโดยสารประจำทางต่างๆ จะมีกำหนดเวลาตายตัว ผู้คนต้องมาถึงสถานีรถไฟหรือป้ายรถประจำทางตรงเวลาเพราะหากผิดพลาดขบวนหรือคันที่ต้องการขึ้นก็จำเป็นที่จะต้องรอรอบในเวลาถัดไป ผู้คนจึงมีจำนวนมากในเวลาเช้าทำให้คนญี่ปุ่นมีบุคลิกที่กระชับกระเฉงและตรงต่อเวลาเสมอ (dekthaigroup ,2553)

ในช่วงเย็นเมื่อถึงเวลาเลิกงานหรือเลิกจากโรงเรียน เมื่อกลับมาถึงบ้านสิ่งแรกคือการทักทายว่ากลับมาแล้วกับคนภายในบ้าน จากนั้นก็มักจะเปลี่ยนเครื่องแต่งกายเป็นชุดลำลอง เมื่อรับประทานอาหารเย็นเสร็จแล้ว จึงไปอาบน้ำหรือแช่อาบโอฟูโระ เมื่อถึงเวลานอนจะจัดที่นอนให้เรียบร้อยและเตรียมสิ่งของ งาน หรือของจำเป็นสำหรับเริ่มต้นวันใหม่กับความตรงเวลาต่อไป (dekthaigroup ,2553)

นอกจากการดำเนินชีวิตแบบประจำวันของคนญี่ปุ่นแล้ว คนญี่ปุ่นยังมีวัฒนธรรมการดำเนินชีวิตที่ค่อนข้างเรียบง่าย สบาย และถ่อมตัว ด้วยเหตุที่คนญี่ปุ่นถือว่าการถ่อมตัวเป็นจริยธรรมที่ดีงาม (อัจฉราและอุภาวรรณ ,2548) เราจึงพบได้จาก ตัวอย่างดังนี้

- เมื่อคนญี่ปุ่นเชิญแขกมาบ้าน เขาจะปรนนิบัติให้กับแขกที่เชิญมาอย่างดีที่สุดและเมื่อแขกมอบของขวัญให้ก็จะไม่เปิดของขวัญที่ได้รับมาอย่างทันที เพราะเป็นการเลียมที่จะทำให้แขกรู้สึกไม่ดีหากของขวัญที่ได้รับไม่ได้มีราคามากนัก (อัจฉราและอุภาวรรณ ,2548)
- การโค้งคำนับ มีหลากหลายความหมาย คือ ให้การทักทาย การขอบคุณ การขอโทษ หรือการต้อนรับ และในกรณีที่ฝ่ายที่คำนับมีสถานะที่สูงกว่า ส่วนมากจะไม่โค้งเพียงครั้งเดียว แต่จะโค้งหลายครั้งและก้มหัวต่ำใ้มาก (อัจฉราและอุภาวรรณ ,2548)
- การเยี่ยมเยียนของคนญี่ปุ่นในโอกาสพิเศษ เช่น เยี่ยมในวันปีใหม่ เยี่ยมเพื่อนบ้านที่ย้ายเข้ามาอยู่ใหม่ คนญี่ปุ่นจะไม่เข้าบ้านผู้อื่นโดยพลการ มักจะรอจนกว่าเจ้าของบ้านจะมาเปิด

- ประตุและเชิญเข้าไปในบ้าน (ส.พลายน้อย ,2512) สิ่งสำคัญที่ควรระวังก็คือ เวลา ไม่ควร จะเยี่ยมบ้านตอนเวลาทานอาหาร นอกจากว่าเจ้าของบ้านชวนให้มาทานอาหารกันที่บ้าน คนญี่ปุ่นถือว่าการเยี่ยมบ้านคนอื่นตอนเวลาทานอาหารเป็นสิ่งที่เสียมารยาท ซึ่งเวลาที่ เหมาะสมสำหรับการเยี่ยมก็คือตอนสายๆหรือตอนบ่าย ไม่ควรเป็นตอนเย็นมากด้วย เพราะ แม่บ้านเขาคงจะต้องเริ่มเตรียมอาหารเย็น ถ้าโดยบังเอิญไปถึงบ้านเขาในขณะที่เขาทาน อาหารอยู่พอดี เราก็ควรจะบอกว่า Oshokuji chuu ni ojamashite moushiwake arimasen (ขอโทษที่รบกวนเวลาทานอาหาร) และควรจะรอที่ห้องอื่น ตามปกติเจ้าของบ้านก็จะไม่ ชวนกินข้าวด้วยกันเพราะว่าเจ้าของบ้านไม่ได้เตรียมอาหารอย่างดีสำหรับแขก และ ตามปกติคนที่เยี่ยมก็ต้องทานข้าวให้เสร็จมาก่อนที่จะเยี่ยมอยู่แล้ว นอกจากนี้การไป เยี่ยมเยือนควรจะนำของฝากบางสิ่งให้แก่เจ้าของบ้านเพราะถือว่าเป็นมารยาทดี ตามปกติ แล้วของฝากในกรณีเยี่ยมบ้านคนอื่น ควรเป็นขนมแบบที่ใส่ในกล่องสวยหรือขนมเค้ก ที่ ประเทศญี่ปุ่นจะมีร้านขายขนมแบบสวยงามที่ใส่กล่องดีๆอยู่มาก เพราะว่าในความมี มารยาทของคนญี่ปุ่นจึงทำให้มีโอกาสใช้กันบ่อย ซึ่งขนมแบบนี้ไม่ใช่เป็นขนมสำหรับผู้ ซื้อเพื่อกินเอง แต่เป็นขนมสำหรับเป็นของฝากในการเยี่ยมคนอื่นมากกว่า (educatepark ,2556)
- รองเท้า คนญี่ปุ่นจะห้ามสวมรองเท้าในบ้าน วัด โรงแรมแบบญี่ปุ่น (料 かん /Ryokan) รวมไปถึงพิพิธภัณฑน์ ร้านหรือห้องอาหารบางแห่ง โดยปรกติแล้วจะมีการเตรียม รองเท้าแตะไว้ให้ก่อนเข้าบริเวณที่ห้ามสวมรองเท้า แต่ถ้าเป็นพื้นที่ปูเสื่อตะตมิ แม้ รองเท้าแตะก็ต้องถอดก่อนขึ้นไปนั่งหรือเดิน ให้ถอดรองเท้าไว้ที่เกว้ง (บริเวณหน้าบ้าน สำหรับไว้ถอดรองเท้าก่อนขึ้นบ้าน) โดยให้ปลายรองเท้าหันไปทางด้านประตูเท่านั้น นอกจากนี้เวลาเข้าห้องน้ำก็จะมีรองเท้าแตะที่จัดไว้ใช้เฉพาะสำหรับห้องน้ำด้วยเช่นกัน (educatepark ,2556)
- ห้องรับแขกของญี่ปุ่น จะไม่มีเก้าอี้ เขามักจะนิยมนั่งพื้น โดยมีเสื่อปูไว้ต้อนรับแขกและมี เบาะที่ชื่อว่า “ซาบุดอง” เป็นเบาะรองนั่ง (ส.พลายน้อย ,2512)

- การเข้าห้องรับแขกของญี่ปุ่นนั้นต้องระวังเป็นพิเศษและทำตามลำดับ การเข้าห้องรับแขกนั้นจะต้องถอดรองเท้าเข้ามาในบ้านนั้นเสียก่อนแล้วจึงเข้าไปในห้องที่ปูเสื่อนั้นได้ และตามมารยาทแบบญี่ปุ่นแขกจะต้องนั่งอยู่บนเสื่อใกล้ๆทางเข้านั้นและรองจนกว่าเจ้าของบ้านจะเชิญให้นั่งบนเบาะจึงนั่งได้ (ส.พลายน้อย ,2512)

จากวัฒนธรรมการดำเนินชีวิตที่เราศึกษาหรือได้พบเห็นกันโดยทั่วไป พบว่าประเทศญี่ปุ่นเป็นประเทศที่มีวัฒนธรรมการดำเนินชีวิตที่มีแบบแผน มีความเป็นระเบียบเรียบร้อย รักความสะอาดและที่สำคัญคนญี่ปุ่นเป็นคนที่มีการยกย่องและถ่อมตัวเป็นอย่างมาก จึงถือได้ว่าสิ่งนี้เป็นวัฒนธรรมการดำเนินชีวิตที่โดดเด่นของคนญี่ปุ่น เพราะเมื่อหากเรากล่าวถึงคุณลักษณะเหล่านี้ คนส่วนใหญ่อาจทราบได้เลยว่าเป็นคนมาจากชาติใด

บทที่ 3 เนื้อหา

เนื้อหาการ์ตูน จิบิ มารุโกะจัง

การ์ตูน จิบิ มารุโกะ เป็นเรื่องราวการดำเนินชีวิตของเด็กสาวจอมซน เด็กหญิงซึ่งเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีลักษณะนิสัยที่ชอบทำตัวเกินกว่าวัย เอาแต่ใจตนเอง และมักมีเรื่องมาให้พ่อแม่ ครุ่นคิดอยู่เสมอ ชีวิตในแต่ละวันของมารุโกะจังจะมีประสบการณ์ใหม่และมีเหตุการณ์มาให้ต้องเผชิญหรือแก้ไขอยู่เสมอ

ตัวละครหลัก

ซาคุระ มารุโกะ : ชื่อจริงของมารุโกะมีชื่อว่า “ซาคุระ โมโมโกะ” เป็นเด็กนักเรียนวัย 9 ขวบ เรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีนิสัยที่ขี้เกียจ , เอาแต่ใจ , ทำตัวเกินวัย นอนห้องเดียวกับพี่สาวจึงมักให้พี่สาวช่วยเหลือเรื่องต่างๆเสมอ สิ่งที่เธอเกลียดมากที่สุดก็คือ ถั่วหมักและมะเขือเทศ

ซาคุระ อิโรชิ : พ่อของมารุโกะ เป็นคนชอบดื่มสุรา ไม่ปรากฏว่าทำงานอะไร อายุ 40 ปี

ซาคุระ ชุมิระ : แม่ของมารุโกะ เป็นแม่บ้าน มีนิสัยดุ, เข้มงวดและเป็นคนตระหนี่

ซาคุระ ซากิโกะ : พี่สาวของมารุโกะ เรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เป็นคนฉลาด เรียนเก่ง ขยัน มักจะทะเลาะกับมารุโกะ แต่ความเป็นจริงรักและเป็นห่วงมารุโกะเสมอ

ซาคุระ โทโมโอะ : คุณปู่ของมารุโกะ มีนิสัยค่อนข้างตลก รักหลานสาวมาก ตามใจมารุโกะทุกเรื่อง

ซาคุระ โคทาเคะ : คุณย่าของมารุโกะ เป็นหญิงชราที่ใจเย็น มีมนุษยสัมพันธ์ดี

โชนามิ ทามาเอะ : เพื่อนสนิทของมารุโกะ มีชื่อเล่นว่า “ทามาจัง” เป็นเด็กใส่แว่น ฉลาด ชอบทำกิจกรรมหรือทำการบ้านกับมารุโกะเป็นประจำ

เรื่องย่อมารุโกะ 10 ตอน

ตอน คุณครูสอนพิเศษมาเยือนมารุโกะ

ตอนคุณครูสอนพิเศษมาเยือนมารุโกะ เป็นตอนที่ผมเนื้อหาเกี่ยวกับการที่มีคุณครูสอนพิเศษมาสอนพิเศษพี่สาวของมารุโกะที่บ้าน แต่มารุโกะกลับต้องการให้คุณครูสอนพิเศษมาเล่นกับตนเอง แต่ด้วยหน้าที่ของคุณครูทำให้คุณครูต้องปฏิเสธ มารุโกะจึงถูกคุณแม่ตักเตือน และเมื่อถึงกำหนดที่ต้องจากลาคุณครูจึงมอบของขวัญให้กับมารุโกะเพื่อเป็นการขอโทษที่ไม่มีเวลาเล่นด้วย

ตอน ตรวจสอบสุขภาพประจำปี

ตอนตรวจสอบสุขภาพประจำปี เป็นตอนที่ผมเนื้อหาเกี่ยวกับ ทางโรงเรียนซึ่งจะมีการตรวจสอบสุขภาพประจำปีที่จัดขึ้นทุกปีสำหรับเด็ก มารุโกะมีความกังวลในเรื่องการตรวจสอบสุขภาพเป็นอย่างมาก เนื่องจากตนเองมีร่างกายค่อนข้างเล็กและรู้สึกกลัวว่าตนเองจะโตไม่เท่าทันกับเพื่อนที่ร่างกายมีการเจริญเติบโตเพิ่มขึ้น จึงพยายามหาวิธีและปฏิบัติในวิธีที่เพื่อนสนิทแนะนำเพื่อทำให้ร่างกายของตนเองโตขึ้น

ตอน ของขวัญวันแม่

ตอนของขวัญวันแม่ เป็นตอนที่ผมเนื้อหาเกี่ยวกับ ในช่วงที่ใกล้วันแม่ มารุโกะได้พูดคุยกับเพื่อนเพื่อหาของขวัญสำหรับคุณแม่ แต่ตนเองมีเงินเพียง 250 เยน จึงเป็นกังวลและพยายามหาของขวัญที่ไม่เกินจำนวนเงินที่ตนเองมี โชคดีที่ได้รับคำแนะนำจากทางพนักงานร้านค้าจึงได้ผ้าเช็ดหน้ามาเป็นของขวัญสำหรับคุณแม่ เมื่อถึงวันแม่มารุโกะและพี่สาวก็จัดเตรียมอาหารสำหรับมือเย็นและจัดโต๊ะรับประทานอาหารด้วยฝีมือของตนเองสำหรับเมนูพิเศษในวันแม่ และเมื่อรับประทานอาหารเสร็จก็มอบของขวัญให้กับคุณแม่ด้วยกัน ถือเป็นวันพิเศษสำหรับครอบครัวเป็นอย่างมาก

ตอน มารูจ้งกับงานเบิร์ตเคย์

ตอนมารูจ้งกับงานเบิร์ตเคย์ เป็นตอนที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับงานวันเกิดของมารู โกะซึ่งคุณแม่ให้เชิญเพื่อนมาได้เพียงห้าคน แต่คุณแม่ขอให้ชวนเพื่อนที่กำหนดให้แล้วสามคน มารู โกะจึงชวนเพื่อนที่ตนเองสนิทได้เพียงสองคนเท่านั้น งานปาร์ตี้วันเกิดของมารู โกะจึงมีความสนุกปนกับความรู้สึกแปลกประหลาดแต่สุดท้ายทุกคนก็มีความสุข

ตอน สมบัติของคุณแม่

ตอนสมบัติของคุณแม่ เป็นตอนที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับมารู โกะจึงได้นำแหวนคุณแม่ไปเล่นกับทามะจ้งจนทำแหวนหาย ต่อมาคุณแม่มารู โกะรู้เรื่องเข้าจึงรีบให้คนในบ้านช่วยกันหาแหวนที่หายไปแต่ก็ไม่เจอแต่อย่างใด สุดท้ายทามะจ้งและคุณแม่ได้กลับมาบ้านมารู โกะอีกครั้ง พร้อมนำแหวนที่ติดตัวไปกลับมาคืนมารู โกะจ้ง และซื้อขนมเค้กมาฝากคุณแม่มารู โกะจ้ง แทนคำขอโทษที่ลูกสาวทามะจ้งได้นำแหวนออกมาเล่นกลับไปที่บ้านของตน

ตอน น้ำท่วมครั้งใหญ่

ตอนน้ำท่วมครั้งใหญ่ ในตอนนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับฝนที่ตกหนักติดต่อกันหลายวัน ทำให้ปริมาณน้ำที่เพิ่มมากขึ้น เมืองที่มารู โกะจ้งอาศัยอยู่จึงเกิดน้ำท่วมครั้งใหญ่ จนทำให้ผู้คนต้องอพยพขึ้นที่สูงเพื่อเอาชีวิตรอด แต่ที่บ้านมารู โกะจ้งกลับไม่ท่วมเนื่องจากบ้านได้สร้างอยู่บนที่สูง จึงทำให้คนในบ้านไม่มีใครรับรู้ถึงความวุ่นวายที่อยู่ในเมืองที่เกิดน้ำท่วมขึ้น พอรุ่งเช้ามารู โกะจ้งได้ดูข่าวว่าเกิดเหตุการณ์น้ำท่วมก็ได้ชวนคุณปู่ไปถ่ายภาพน้ำท่วมเมือง และพอไปถึงก็ทำให้มารู โกะและคุณปู่ถึงขั้นตกใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นว่าเกิดความเสียหายมากขนาดไหนรวมถึงบ้านเพื่อนสนิทของมารู โกะจ้งก็โดนกับเขาด้วย แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นน้ำที่ท่วมสูงก็ได้ลดลงอย่างรวดเร็วภายในหนึ่งวัน จนทำให้ผู้คนกลับมาใช้ชีวิตปกติ แต่ก็ต้องมาเก็บรอยคราบน้ำและสิ่งของต่างๆที่โดนน้ำท่วมและซ่อมแซมส่วนที่เกิดความเสียหาย รวมถึงโรงเรียนที่มารู โกะเรียนอยู่ก็เกิดความเสียหายเช่นกัน ทุกคนในห้องเรียนจึงต้องช่วยกันทำความสะอาดห้องเรียนเพื่อให้ทุกคนได้กลับมาเรียนในห้องตามปกติ

ตอน เตรียมตัวทัศนศึกษา

ตอนเตรียมตัวทัศนศึกษา เป็นตอนที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการที่โรงเรียนของมารุ โกะจึงมีการจัดทัศนศึกษาเพื่อเด็กนักเรียน โดยทางโรงเรียนได้แจ้งให้เด็กนักเรียนเตรียมตัวเพื่อที่จะไปทัศนศึกษาในวันพรุ่งนี้ มารุ โกะและพี่สาวตื่นเต้นในการที่จะได้ไปทัศนศึกษามาก พอดกเย็นหลังเลิกเรียนมารุ โกะจึงและพี่สาวซากิ โกะ ก็ได้ออกไปร้านขายของเพื่อซื้อขนมโดยงบประมาณในการซื้อคือ 200 เยน แต่การซื้อขนมของมารุ โกะและพี่สาวซากิ โกะก็จะมีวางแผนการจ่ายเงินซื้อของเช่นกัน คือ 1. กินได้ทั่วคือจะใช้เงิน 100 เยน ซื้อขนมเพื่อแลกกับเพื่อนอย่าซื้อขนมที่ตนเองชอบคนเดียว ต้องหาขนมที่ใครๆก็ชอบทานเดียวจะได้ทานเองคนเดียว 2. อีก 50 เยน เลือกขนมหลักเลือกที่ตนเองอยากจะกินหรือชอบมากที่สุดหรือจะเป็นของสวยๆแปลกๆก็ตามแต่ใจได้เลย 3. อีก 50 เยน คือเลือกขนมที่ตนเองทานเล่นเป็นประจำ ต่อมาเป็นการเตรียมอุปกรณ์ทั่วไป คือ กระติกน้ำ หมวก กางเกง และเสื้อเพื่อเอาไว้เปลี่ยนส่วนอาหารหลักคุณแม่มารุ โกะเป็นคนจัดเตรียมไว้เพื่อที่เอาไว้ทานในเวลาอาหารกลางวัน และแล้วเวลาไปทัศนศึกษาก็มาถึง แต่ว่าฝนตกหนักจึงทำให้มารุ โกะจึงและพี่สาวซากิ โกะ ต้องเลื่อนออกไปอีกวันที่ต้องไปทัศนศึกษาจึงต้องนั่งเรียนหนังสือต่อไป

ตอน ลี้ภัย

ตอนลี้ภัยเป็นตอนที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับ เมืองที่มารุ โกะอาศัยอยู่มักจะมีการเกิดแผ่นดินไหว ชาวเมืองและทางโรงเรียนจึงมีการซ้อมหลบภัยเสมอ ในตอนลี้ภัยนี้ทางโรงเรียนได้มีการแจ้งนักเรียนว่าจะมีการซ้อมหลบภัย มารุ โกะจึงเฝ้ารอการซ้อมหลบภัยเพราะนึกว่าตนจะไม่ได้เรียนวิชาที่ไม่ชอบ แต่ผลปรากฏว่าการซ้อมเกิดขึ้นในขณะที่รับประทานอาหารกลางวันและจากการซ้อมนั้นทำให้มารุ โกะรู้ตัวทีหลังว่าตนเองลืมเอากระเป๋านักเรียนติดตัวมาด้วย

ตอน รับผลการเรียน

ตอนรับผลการเรียนเป็นตอนที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับ ช่วงใกล้รับผลการเรียน มารุ โกะที่อยากได้ของรางวัลจากครอบครัวหากผลการเรียนดี อยากได้เครื่องทำขนมสายไหมจึงตื่นเต้นกับการที่จะได้รับผลการเรียนอย่างมาก เมื่อผลการเรียนออกมาว่าการเรียนดีขึ้นจึงนำกลับไปบอกคุณแม่ แต่ที่โชคร้ายคือในช่วงความเห็นของคุณครูแจ้งว่าความประพฤติของมารุ โกะไม่ค่อยดีสักเท่าไร คุณแม่เลื่อนการที่จะซื้อเครื่องทำขนมสายไหมให้ไปก่อน

ตอน ลงแข่งหัวหน้านักเรียน

ตอนลงแข่งหัวหน้านักเรียนเป็นตอนที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับ การที่คุณครูแจ้งว่าจะมีการเลือกหัวหน้านักเรียนของห้อง มารุโกะเป็นผู้ที่ถูกเสนอชื่อให้ลงแข่งขันหัวหน้านักเรียนฝ่ายหญิง แต่สุดท้ายด้วยความที่มารุโกะมีความรู้สึกว่าคุณไม่ถนัดและไม่สะดวกที่จะเป็นหัวหน้านักเรียนจึงขอถอนตัว

บทที่ 4

วิเคราะห์ข้อมูล

ตอน คุณครูสอนพิเศษมาเยี่ยมมารุโกะ

จากการชมการ์ตูนจิปี มารุโกะจัง ในตอนคุณครูสอนพิเศษมาเยี่ยมมารุโกะพบการแสดงออกทางวัฒนธรรมในด้านการดำเนินชีวิต ดังนี้

ตัวละครคุณครู

- ถือเป็นแขกที่มาเยี่ยมบ้าน จะมีการแนะนำตัวตนเองก่อนและรอให้เจ้าของบ้านเชิญเข้าบ้าน และเมื่อได้รับการเชิญเข้าบ้านแล้วจะถอดรองเท้าโดยหันหน้ารองเท้าออกทางหน้าบ้าน

ตัวละครคุณแม่

- คุณแม่จะมีหน้าที่เตรียมอาหารเมนูพิเศษซึ่งแตกต่างจากวันปกติและของว่างเพื่อรับแขก
- คุณแม่จะมีการทำความสะอาดห้องเป็นพิเศษ อย่างเช่น เปลี่ยนเสื้อผ้าตุ๊กมี และเปลี่ยนกระดาดทางเข้าประตู
- ตัวละครจะถือว่าการที่แขกมาเยี่ยมบ้านเป็นวันพิเศษและสำคัญ

ตอน ตรวจสอบภาพประจำปี

จากการชมการ์ตูนจิปี มารุโกะจัง ในตอน ตรวจสอบภาพประจำปี พบการแสดงออกทางวัฒนธรรมในด้านการดำเนินชีวิต ดังนี้

ตัวละครมารุโกะและทามะจัง

- ตัวละครมารุโกะและทามะจัง ซึ่งทำหน้าที่เป็นนักเรียน จากในตอนดังกล่าวมีการเดินทางจากโรงเรียนกลับบ้านด้วยการเดินเท้า ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ในประเทศญี่ปุ่น ครอบครัวจะเลือกสถานศึกษาใกล้บ้านให้แก่บุตรเพื่อการเดินทางที่มีความสะดวก

รวดเร็ว และปลอดภัยต่อเด็ก อีกทั้งเด็กมักจะเดินกลับพร้อมกับเพื่อนบ้าน หรือเพื่อน
ที่อยู่ในละแวกใกล้เคียงกันได้

- ฉากที่มารุโกะกลับถึงบ้าน เมื่อมารุโกะเลื่อนประตูบ้านก็จะกล่าวคำว่า “กลับมาแล้วค่ะ” เพื่อเป็นการแจ้งหรือทักทายคนในบ้านทันที แสดงให้เห็นถึงความมีมารยาทของคนญี่ปุ่นที่ถูกปลูกฝังกันตั้งแต่วัยเด็ก

ตัวละครคุณแม่

- เมื่อมารุโกะกลับมาถึงบ้านและทักทาย คุณแม่จะตอบทันทีว่า “กลับมาแล้วหรือ” เป็นการตอบรับ แสดงให้เห็นถึงการใช้ชีวิตของครอบครัวคนญี่ปุ่น ในสถานการณ์ที่คนในครอบครัวกลับมาบ้านและกล่าวทักทายคนในบ้าน คนในบ้านก็จะต้องตอบรับกลับ เหมือนเป็นการรักษาหัวใจและแสดงความใส่ใจแก่ผู้ที่บอกกล่าว
- ตัวละครคุณแม่เป็นการแสดงคุณลักษณะของแม่บ้านญี่ปุ่น ในเวลาช่วงบ่าย คุณแม่ก็จะเป็นผู้ที่ทำหน้าที่ออกไปตลาดเพื่อซื้อวัตถุดิบมาทำกับข้าวให้กับทุกคนในครอบครัวสำหรับรับประทานในมื้อเย็น โดยจะถือตะกร้าเพื่อไปจ่ายตลาดเนื่องจากแม่บ้านญี่ปุ่นจะไม่นิยมการซื้อใส่ถุงพลาสติกแต่จะซื้อสินค้ามาใส่ในตะกร้าของตนเอง

ตัวละครทุกคนในครอบครัว

- แสดงให้เห็นถึงการใช้ชีวิตของครอบครัวคนญี่ปุ่น จากฉากที่ทุกคนในครอบครัวนั่งทานข้าวพร้อมหน้าพร้อมตาหรือการทำกิจกรรมร่วมกันหลังจากรับประทานอาหารเย็นเรียบร้อยแล้ว เช่น การดูโทรทัศน์ร่วมกัน รับประทานอาหารขนมและดื่มชา เป็นต้น

ตอน ของขวัญวันแม่

จากการชมการ์ตูนจิปี มารุโกะจัง ในตอน ของขวัญวันแม่ พบการแสดงออกทางวัฒนธรรม
ในด้านการดำเนินชีวิต ดังนี้

ตัวละครมารุ โกะและพี่สาว

- ในฉากที่มารุ โกะพูดคุยกับพี่สาวในเรื่องของขวัญวันแม่ เพื่อขอให้พี่สาวเปิดห่อของขวัญให้ดู จึงมีการกล่าวถึงเรื่องของของขวัญในฉากการ์ตูน ซึ่งกล่าวว่าเมื่อของขวัญที่ห่อมาแล้วหากถูกแกะกระดาษห่อของขวัญออกแม้จะระวังแค่ไหนแต่รอยของกระดาษก็ปกปิดไม่ได้ ซึ่งเป็นการสอนมารยาทแฝงอยู่ในการ์ตูนเพื่อให้เด็กได้เรียนรู้และจดจำ
- เนื่องจากในตอนดังกล่าวมีวันพิเศษคือวันแม่ มารุ โกะและพี่สาวจึงเป็นผู้จัดเตรียมอาหาร มีการปูผ้าสีเขียวบนโต๊ะ จัดดอกไม้และที่นั่งอย่างสวยงามแสดงถึงการรับประทานอาหารเช้าที่เป็นมือพิเศษ
- ในฉากที่มารุ โกะซื้อสินค้าเสร็จเรียบร้อย มารุ โกะจะกล่าวขอบคุณพนักงานร้านค้าที่มาช่วยดูแลและเลือกสินค้าที่เหมาะสมให้แสดงถึงความมีมารยาทบนอบถ่อมตัวของคนญี่ปุ่น
- ในฉากการรับประทานอาหารเช้า คนญี่ปุ่นมักจะทานอาหารโดยใช้ถ้วยและตะเกียบ พร้อมกับมีชุปและคีมชามืออาหารทั่วไป
- ในฉากที่คุงิคุงิจะไปข้างนอก มารุ โกะเป็นผู้เดินออกไปส่ง ตามมารยาทของคนญี่ปุ่นเมื่อมีคนเดินทางออกจากบ้านบุคคลที่อยู่บ้านจะต้องเดินไปออกไปส่งหน้าประตู

พนักงานร้านค้า

- พนักงานร้านค้าจะกล่าวต้อนรับทันทีเมื่อมีลูกค้าเข้ามาในร้าน พนักงานจะแสดงความช่วยเหลืออย่างเท่าเทียมไม่ว่าจะเป็นลูกค้าในวัยเด็กหรือผู้ใหญ่ พร้อมทั้งให้คำแนะนำดูแลลูกค้าจนกว่าจะลูกค้าจะกลับออกจากร้าน

ผู้คนในตลาดและระหว่างทางเดิน

- คนส่วนใหญ่ในตลาดหากเป็นแม่บ้านออกมาจ่ายตลาดจะถือตะกร้าออกมาจากบ้านเพื่อซื้อสินค้า คนญี่ปุ่นจะไม่นิยมใช้ถุงพลาสติกเพื่อเป็นการรักษาสภาพแวดล้อม
- คนที่ยืนรอรถประจำทางมักจะใช้เวลาว่างระหว่างรอในการอ่านหนังสือพิมพ์เป็นส่วนใหญ่

ตัวละครคุณพ่อ

- คุณพ่อมักจะใช้เวลากับการอ่านหนังสือพิมพ์หรือดูโทรทัศน์และเครื่องดื่มน้ำดื่มมักจะเป็นเบียร์ เนื่องจากอุณหภูมิของประเทศค่อนข้างหนาวเย็นผู้คนจึงมักดื่มเบียร์เพื่อสร้างความอบอุ่นให้กับร่างกาย โดยเฉพาะในวันพิเศษอย่างตอนดังกล่าว คุณพ่อจึงมีความยินดีมากที่ได้ดื่มเบียร์อย่างสดชื่น

ตอน มารูจังกับงานเบิร์ดเคย์

จากการชมการ์ตูนจิปี มารู โกะจัง ในตอน ของขวัญวันแม่ พบการแสดงออกทางวัฒนธรรมในด้านการดำเนินชีวิต ดังนี้

ตัวละครมารู โกะ

- การแต่งกายของเด็กนักเรียนประถมจะมีความเป็นระเบียบเรียบร้อย เด็กจะใส่หมวก สะพายกระเป๋าและถือกระเป๋าพกซึ่งอาจจะมีกล่องข้าวหรือเบนโตะอยู่ในกระเป๋า
- จากในตอนมารูจังกับงานเบิร์ดเคย์ แม้ว่ามารู โกะจะไม่เต็มใจที่จะชักชวนเพื่อนที่แม่สั่งให้ไปชวน แต่เธอก็ชวนเพื่อนอย่างมีมารยาท และรักษาน้ำใจ
- ในฉากที่เพื่อนมาบ้าน มารู โกะจะออกไปรับเพื่อนที่หน้าประตูบ้านและเชิญเพื่อนเข้าบ้านด้วยตนเองตามมารยาทการรับแขกของคนญี่ปุ่น
- การได้รับของขวัญจากผู้อื่นแม้ว่าจะไม่ถูกใจตนเองสักเท่าไรหรือนักแต่ก็จะกล่าว ขอบคุน หรือไม่น่าลำบากเลยนะคะ เพื่อแสดงความเกรงใจและซาบซึ้ง
- หากแขกที่ได้รับเชิญจะกลับบ้าน เจ้าของบ้านจะต้องมาส่งแขกที่หน้าประตูบ้านด้วยตนเอง
- เมื่อมีเรื่องที่ไม่สะดวกใจ คนญี่ปุ่นมักจะใช้การเก็บอารมณ์และแสดงออกถึงมารยาทที่ดี จะไม่แสดงออกตามอารมณ์ความรู้สึกที่แท้จริงของตนเอง

ตัวละครเพื่อนมารุโกะ

- เมื่อเพื่อนมารุโกะมาถึงบ้านของมารุโกะ แม้จะเป็นเพื่อนสนิทแต่ก็จะไม่เข้าบ้านเพื่อนด้วยตนเอง เขาจะต้องกล่าวทักทาย และรอเจ้าของบ้านออกมารับจึงจะเข้าไปในบ้านของคนที่มาหาได้
- เมื่อได้รับเชิญไปบ้านหรือไปงานของคนที่ยังรัก ก็จะตอบรับคำเชิญพร้อมทั้งเตรียมของขวัญสำหรับผู้ที่เชิญเพื่อมอบให้ในวันที่ไปถึง อีกทั้งเพื่อเป็นมารยาทที่ดีเมื่อจบงานก็จะเชิญเพื่อนหรือคนรักไปร่วมงานของตนเองด้วยเช่นกัน

ฉากการรับประทานอาหารปาร์ตี้วันเกิด

- เนื่องจากเป็นวันพิเศษโต๊ะจะถูกปูด้วยผ้าปู พร้อมทั้งจัดดอกไม้ตกแต่งไว้บนโต๊ะเพื่อความสวยงาม พร้อมทั้งเตรียมเบาะนั่งใหม่สำหรับให้แขกหรือผู้ที่มารับประทานอาหารด้วยนั่ง

ตอน สมบัติของคุณแม่

จากการชมการ์ตูนจิปี มารุโกะจัง ในตอนสมบัติของคุณแม่ พบการแสดงออกทางวัฒนธรรมในด้านการดำเนินชีวิต ดังนี้

ตัวละครทามะจัง

- ทามะจังถึงจะเป็นเพื่อนมารุโกะจังแต่ก็ถือเป็นแขกที่มาเยี่ยมบ้าน ทามะจังพอมายังที่บ้านมารุโกะจัง ก็จะกล่าวคำว่าสวัสดิพร้อมเรียกชื่อมารุโกะจัง และมีขนมมาฝากมารุโกะจังด้วยเพื่อแสดงถึงน้ำใจก่อนที่ทามะจังจะเข้าบ้านมารุโกะจัง

ตัวละครคุณแม่

- คุณแม่จะจัดเตรียมขนมเพื่อต้อนรับเพื่อนมารุโกะจัง
- ตัวละครจะถือว่าการที่แขกมาเยี่ยมบ้านเป็นวันพิเศษและสำคัญ

ตอน น้ำท่วมครั้งใหญ่

จากการชมการ์ตูนจิปี มารู โกะจัง ในตอนน้ำท่วมครั้งใหญ่ พบการแสดงออกทางวัฒนธรรมในด้านการดำเนินชีวิต ดังนี้

ตัวละคร ครอบครัวของมารู โกะ

ตัวละครทุกตัวนี้ จะนั่งรับประทานอาหารค่ำพร้อมกันทุกเย็น และจะมีการพูดคุยกันในเรื่องกิจวัตรประจำวัน เรื่องงาน เรื่องเรียน และเรื่องอื่นๆบนโต๊ะอาหาร โดยมีอาหารค่านั้นทุกคนจะใช้ตะเกียบในการรับประทานอาหาร และอาหารบนโต๊ะที่ทานนั้นจะต้องมีน้ำซุป

- เตรียมพร้อมในการรับประทานทุกมื้อเนื่องจากเป็นประเทศที่มีอากาศค่อนข้างเย็น จึงจำเป็นที่ต้องมีอาหารร้อนๆเพื่อให้ร่างกายอบอุ่น และการนั่งรับประทานอาหารนั้นส่วนใหญ่จะนั่งที่พื้น บนเสื่อทาคูมิ หรือเบาะรองนั่ง

ตัวละครที่โรงเรียน

- ตัวละครที่โรงเรียนคือเพื่อนมารู โกะและรวมถึงคุณครูประจำชั้นของมารู โกะจัง วัฒนธรรมที่เห็นได้ชัดเจนคือ หลังจากโรงเรียน โคนน้ำท่วมหนักและห้องเรียนเกิดความเสียหายไม่สามารถเรียนได้ จะเห็นได้ว่าทุกคนมีน้ำใจในการช่วยเหลือกัน ในการทำความสะอาดห้องเรียนโดยไม่เกี่ยงงานมีการแบ่งหน้าที่ๆชัดเจนพร้อมทั้งทำงานกันอย่างมีความสุข เพื่อให้ห้องเรียนสามารถกลับมาเรียนใหม่ได้อีกครั้งหนึ่ง

ตอน เตรียมตัวทัศนศึกษา

จากการชมการ์ตูนจิปี มารู โกะจัง ในตอนเตรียมตัวทัศนศึกษา พบการแสดงออกทางวัฒนธรรมในด้านการดำเนินชีวิต ดังนี้

ตัวละคร มารุ โโกะและพี่สาวซากิ โโกะ

- ทั้งสองคนได้มีพฤติกรรมที่เห็นได้ชัดเจนคือ ความรอบคอบในการดำเนินชีวิต ทั้งสองมีการวางแผนการซื้อสินค้าและบริการให้ตรงตามความต้องการของตนเองและให้มีประสิทธิภาพสูงสุด คำนึงถึงผู้อื่นที่ไปทัศนศึกษาด้วยกัน มีน้ำใจแบ่งปันสิ่งของให้แก่กัน โดยจะมีการแบ่งขนม อาหารเพื่อทานร่วมกัน และนั่งคุยสนทนาระหว่างกันในเวลาทานอาหาร

ตอน ลี้ภัย

- จากการชมการ์ตูนจิบี มารุ โโกะจัง ในตอนลี้ภัย พบการแสดงออกทางวัฒนธรรมในด้านการดำเนินชีวิต ดังนี้

ตัวละครคุณแม่

- เป็นตัวละครตามแบบฉบับแม่บ้านญี่ปุ่น นอกจากดูแลรายละเอียดภายในบ้านเพื่อคนในครอบครัวแล้ว คุณแม่ก็มีความรู้ในด้านการเย็บปักเพื่อทำหมวกหรือเครื่องแต่งกายบางชิ้นส่วนของร่างกายให้กับลูกหรือสามี

ตัวละครคุณพ่อ

- ในเวลารว่างคุณพ่อมักจะอ่านหนังสือพิมพ์ติดตามข่าวสารเสมอ

ฉากการพร้อมหนีภัย รับมือกับแผ่นดินไหว

- จากการแสดงของตัวละครทุกตัวดังกล่าว แสดงให้เห็นถึงความพร้อมในการรับมือกับภัยพิบัติแผ่นดินไหวของประเทศญี่ปุ่น ที่มีการฝึกสอนการหนีภัยตั้งแต่ในวัยเด็กโดยมีการจำลองสถานการณ์เพื่อให้ฝึกฝน พร้อมรับทุกสถานการณ์และแฝงวิธีขั้นตอนการหนีภัยไว้ในตอนดังกล่าว เนื่องจากประเทศญี่ปุ่นมีลักษณะภูมิประเทศที่จะทำให้เกิดแผ่นดินไหวจนคนญี่ปุ่นเกิดความเคยชินที่จะเรียนรู้และอยู่ด้วยการหาวิธีป้องกันตนเองจากภัยพิบัติ เรื่องดังกล่าวก็ถูกถ่ายทอดทางการ์ตูนเพื่อให้เด็กที่รับชมได้ซึมซับวิธีการหนีภัยเช่นกัน

ตัวละครมารุ โกะ

- เนื่องจากมารุ โกะลี้มกระเป่านักเรียนไว้ที่โรงเรียน จึงจำเป็นต้องใช้ผ้าห่อของใส่อุปกรณ์การเรียนไปแทน ซึ่งการใช้ผ้าห่อของหรือที่เรียกว่าฟูซิกิเป็นวัฒนธรรมเก่าแก่ของญี่ปุ่น ซึ่งผ้าดังกล่าวนี้ยังนำมาห่อของขวัญให้กันและกันหรือนำมาห่อเบนโตะอีกด้วย

ตอน รับผลการเรียน

จากการชมการ์ตูนจิบิ มารุ โกะจัง ในตอนรับผลการเรียน พบการแสดงออกทางวัฒนธรรมในด้านการดำเนินชีวิต ดังนี้

ตัวละครคุณปู่และคุณพ่อ

- คุณปู่และคุณพ่อเวลาว่างมักจะดื่มชาพร้อมกับขนมเป็นเหมือนการพักผ่อนหย่อนใจเมื่ออยู่ที่บ้าน

ตัวละครคุณแม่

- คุณแม่จะมีหน้าที่เตรียมอาหารให้กับทุกคนในครอบครัว เวลาของการรับประทานอาหารทุกคนจะต้องทางพร้อมกันพร้อมหน้าพร้อมตา สังเกตได้จากกการพูดของคุณแม่ที่บอกว่า แม่จะไปเตรียมมือเที่ยงรอพี่สาวกลับมาแล้วจะได้กินข้าวพร้อมกัน

ตัวละครพี่สาว

- เมื่อมาถึงบ้านจะกล่าวคำว่า กลับมาแล้วค่ะ เสมอเป็นการทักทายทุกคนในบ้าน

ตอน ลงแข่งหัวหน้านักเรียน

จากการชมการ์ตูนจิบิ มารุ โกะจัง ในตอนลงแข่งหัวหน้านักเรียน พบการแสดงออกทางวัฒนธรรมในด้านการดำเนินชีวิต ดังนี้

ตัวละครคุณแม่

- คุณแม่มีหน้าที่เป็นแม่บ้านเตรียมอาหารสำหรับทุกคนในบ้าน
- คุณแม่มักจะเย็บปักเสื้อผ้าหรือดูแลเสื้อผ้าการแต่งกายของทุกคนในครอบครัว

ตัวละครมารุโกะและพี่สาว

- คนญี่ปุ่นจะนิยมนอนบนฟูกนอนที่พับเก็บได้ ด้วยเหตุที่บ้านมีพื้นที่จำกัดและเพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อยให้กับส่วนต่างๆของบ้านจึงไม่นิยมใช้เตียงเพราะเป็นการจำกัดพื้นที่จนเกินไป
- การไปโรงเรียนของเด็กญี่ปุ่นมักจะใช้การเดินเท้า เพราะครอบครัวจะเลือกโรงเรียนที่ไม่ไกลจากบ้านนักเพื่อสะดวกในการเดินทางและความปลอดภัย
- การแต่งการของเด็กประถมจะมีหมวกและกระเป๋าสะพายเป็นส่วนใหญ่

คุณแม่ของเพื่อนมารุโกะ

- มีการแสดงวัฒนธรรมในเรื่องของความเชื่อ ในฉากดังกล่าวคุณแม่ของเพื่อนมารุโกะมีการขอพรกับตุ๊กตาดารุมะ ซึ่งการขอพรจะใช้หมึกสีเขียวเขียนคำขำหนึ่งขำของตุ๊กตาและทำการขอพรและจะเก็บตุ๊กตาไว้บนหิ้ง และเมื่อสวดหวังก็จะเติมตาอีกข้างให้สมบูรณ์ ดังในตอนดังกล่าวที่มีฉากที่คุณแม่ของเพื่อนมารุโกะเติมตาให้กับตุ๊กตาดารุมะ

ตัวละครเพื่อนมารุโกะ

- แม้ว่าตัวละครจะเป็นเด็กแต่แสดงออกถึงความสุภาพและการพูดจาที่ทำให้เกียรติกัน โดยเมื่อพูดคุยกับเพื่อนที่ไม่สนิทสนมจะนิยมเรียก ชื่อสกุล มากกว่าชื่อจริง
- ในฉากที่มีการแบ่งปันกัน คนที่ได้รับจะแสดงความเกรงใจและความซาบซึ้งออกมา ซึ่งเป็นเรื่องของมารยาทของคนญี่ปุ่น โดยปกติ

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาการแสดงออกของตัวละครเพื่อสื่อความในเชิงวัฒนธรรมการดำเนินชีวิต จากการ์ตูน จิบิ มารู โกะ พบว่าการแสดงออกของตัวละครสื่อถึงวัฒนธรรมการดำเนินชีวิตที่เด่นชัด ดังนี้

1. ผู้หญิงที่เป็นภรรยาหรือคุณแม่ ศึกษาจากคุณแม่ของมารู โกะ
 - มีหน้าที่เป็นแม่บ้าน ดูแลลูก และเป็นคนจัดเตรียมอาหารให้กับทุกคนในบ้าน
 - คุณแม่จะใช้เวลาว่างในการเย็บผ้า หรือตัดชุดหรือหมวกให้กับลูก
 - ในช่วงเวลาพักผ่อนที่ลูกเข้านอน จึงจะเป็นเวลาพักผ่อนของคุณแม่
 - เมื่อมีแขกมาเยี่ยมที่บ้าน คุณแม่จะเป็นผู้ดูแลจัดหาของว่างและดูแลห้อง เช่น เปลี่ยนกระดาษประตู ชัดเช็ดห้องเสียบใหม่ แม่ตนเองจะไม่ได้อยู่ร่วมงานด้วย
2. ผู้ชายผู้เป็นหัวหน้าครอบครัว ศึกษาจากคุณพ่อมารู โกะ
 - คุณพ่อจะมีหน้าที่ทำงานนอกบ้านอย่างเดียวนั่น
 - ในช่วงเย็นหรือเวลาพักผ่อนมักจะผ่อนคลายด้วยการดืมเบียร์
 - เวลาว่างของคุณพ่อมักจะเป็นการอ่านหนังสือพิมพ์หรือรับชมโทรทัศน์
3. ลูกหรือเด็กนักเรียน ศึกษาจากมารู โกะและพี่สาว
 - เด็กของญี่ปุ่นจะเดินทางไปโรงเรียนด้วยการเดินเท้า เนื่องจากครอบครัวจะให้ศึกษาในโรงเรียนที่มีอยู่ในละแวกใกล้บ้านเพื่อความสะดวกและปลอดภัยของเด็ก
4. ศึกษาจากตัวละครอื่นทั่วไป จะพบวัฒนธรรมต่างๆดังนี้
 - เมื่อสมาชิกในครอบครัวจะออกจากบ้าน จะกล่าวบอกทุกคนในบ้านทุกครั้ง
 - เมื่อสมาชิกในครอบครัวกลับมาบ้านจะกล่าวว่า กลับมาแล้วนะคะ แล้วสมาชิกในบ้านจะตอบว่า กลับมาแล้วหรือ
 - เมื่อมีแขกมาเยี่ยมบ้าน ถึงแม่จะเป็นคนที่รู้จักกันดี ก็จะรอให้เจ้าของบ้านมาเชิญที่หน้าเก็งคังจึงจะเข้าไปด้านใน

- เมื่อมีแขกมาเยี่ยมบ้าน เจ้าของบ้านจะต้องออกไปต้อนรับอย่างสุภาพเพื่อเชิญแขกเข้ามาในบ้าน
- คนญี่ปุ่นก่อนจะเข้าบ้านจะถอดรองเท้าพร้อมทั้งหันหัวรองเท้าออกไว้หน้าประตูที่บริเวณเกงคัง
- ในเวลารับประทานอาหารจะรอรับประทานอาหารร่วมกันอย่างพร้อมหน้ากันในครอบครัว การรับประทานอาหารจะใช้ตะเกียบเป็นหลักและจะมีชุปพร้อมกั้มชามอยู่เสมอ การนั่งรับประทานอาหารจะนั่งที่พื้นห้องบนเสื่อตะตานิ หรือเบาะรองนั่ง
- เมื่อมีการรับประทานอาหารในมือพิเศษจะมีการจัดโต๊ะ ปูผ้าปูโต๊ะและจัดดอกไม้พร้อม พร้อมวางเบาะรองนั่งใหม่เพื่อต้อนรับแขก

จากวัฒนธรรมที่ได้พบในการ์ตูน จิบิ มารุ โกะนี้เป็นวัฒนธรรมที่ถูกถ่ายทอดออกมาผ่านการแสดงออกของตัวละครในการ์ตูน ซึ่งถ้าหากนำมาวิเคราะห์ดูแล้วก็จะถือว่าเป็นการถ่ายทอดให้ผู้รับชมซึมซับวัฒนธรรมได้อย่างดีทีเดียว เนื่องจากการ์ตูน จิบิ มารุ โกะ สามารถรับชมได้ทุกวัย ทุกชาติ ทุกภาษาและไม่ได้จำกัดเฉพาะวัยเด็กเท่านั้น ด้วยเนื้อเรื่องที่เป็นเรื่องราวของเด็กและสมาชิกในครอบครัวจึงเข้าถึงผู้รับชมได้ง่าย ซึ่งทำให้ผู้รับชมนั้นได้เข้าถึงวัฒนธรรมการดำเนินชีวิตของคนญี่ปุ่นอย่างชัดเจน

บรรณานุกรม

เอกสารภาษาไทย

- ขุนทอง อินทร์ไทย. (2556). **รู้จักญี่ปุ่น: เศรษฐกิจ สังคม**. พิมพ์ครั้งที่1. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์เทพประทานพร.
- กาทสิขุกี ฮาเซงาวะ. (2548). **นี่แหละ!คนญี่ปุ่น**. แปลโดย อัจฉรา โทตรภวานนท์ และอุภาวรรณ เบ็ญจโกตี. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ภาษาและวัฒนธรรม สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น).
- จิรานันท์ สนวนมาลี. (2554). “**ภาพลักษณ์ทางวัฒนธรรมจากภาพยนตร์เรื่องมูหลานและกังฟูแพนด้า**.” วิทยานิพนธ์ปริญญาบัณฑิต สาขาวิชาเอเชียศึกษา อักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- วิริยะ เพียรกิจจา. (2550). **นี่แหละญี่ปุ่น**. พิมพ์ครั้งที่1. กรุงเทพมหานคร: ประชาชน การพิมพ์
- สมบัติ พลายน้อย. (2512). **เล่าเรื่องเมืองญี่ปุ่น**. พิมพ์ครั้งที่1. พระนคร: โรงพิมพ์รุ่งเรืองธรรม

สื่ออิเล็กทรอนิกส์ไทย

- ข่าวสด. (2556). **มารุโกะ**. เข้าถึงเมื่อวันที่ 10 กันยายน. เข้าถึงจาก
http://www.khaosod.co.th/view_news.php?newsid=TURONWIZVXdNakEzTURZMU5nPT0=%A7ionid=TURNeE1RPT0=&day=TWpBeE15MHdOaTB3Tnc9PQ==
- บ้านจอมยุทธ. (2543). **กำเนิดวัฒนธรรม**. เข้าถึงเมื่อวันที่ 15 กันยายน. เข้าถึงจาก
http://www.baanjommyut.com/library_2/extension-1/culture/01.html
- วิกิพีเดีย. (2557). **หนูน้อยจอมซ่า มารุโกะจัง**. เข้าถึงเมื่อวันที่ 11 พฤศจิกายน. เข้าถึงจาก
http://th.wikipedia.org/wiki/%E0%B8%AB%E0%B8%99%E0%B8%B9%E0%B8%99%E0%B9%89%E0%B8%AD%E0%B8%A2%E0%B8%88%E0%B8%AD%E0%B8%A1%E0%B8%8B%E0%B9%88%E0%B8%B2_%E0%B8%A1%E0%B8%B2%E0%B8%A3%E0%B8%B8%E0%B9%82%E0%B8%81%E0%B8%B0%E0%B8%88%E0%B8%B1%E0%B8%87

- Dekthai group. (2553). การดำรงชีวิตของชาวญี่ปุ่น. เข้าถึงเมื่อวันที่ 18 มีนาคม. เข้าถึงจาก <http://www.bloggang.com/viewdiary.php?id=dekthai group&month=05-2010&date=17&group=46&gblog=4>
- Educatepark. (2556). มารยาทคนญี่ปุ่น. เข้าถึงเมื่อวันที่ 13 พฤศจิกายน. เข้าถึงจาก <http://www.educatepark.com/japan/japanese-etiquette.html>
- Educatepark. (2557). การใช้ชีวิตของคนญี่ปุ่น. เข้าถึงเมื่อวันที่ 10 มีนาคม. เข้าถึงจาก <http://www.educatepark.com/เรียนต่อญี่ปุ่น/การใช้ชีวิตของคนญี่ปุ่น>
- Momoka. (2557). วัฒนธรรมญี่ปุ่นในกรุงเทพฯ. เข้าถึงเมื่อวันที่ 8 ตุลาคม. เข้าถึงจาก <http://www.marumura.com/culture/?id=4949>
- Siamintelligence. (2555). Cool japan กรณีศึกษาการส่งออก “วัฒนธรรมและความสร้างสรรค์” ของญี่ปุ่น. เข้าถึงเมื่อวันที่ 15 ตุลาคม. เข้าถึงจาก <http://www.siamintelligence.com/cool-japan/>
- Thaigoodview. (2551). ประวัติมังงะ. เข้าถึงเมื่อวันที่ 18 ตุลาคม. เข้าถึงจาก <http://www.thaigoodview.com/node/9058>

เอกสารที่ไม่ได้ตีพิมพ์เผยแพร่

- จิปี มารูโกะจัง. (2541). “ของขวัญวันแม่.” ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3.
- จิปี มารูโกะจัง. (2541). “คุณครูสอนพิเศษมาที่บ้านมารูโกะ.” ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3.
- จิปี มารูโกะจัง. (2541). “ตรวจสอบภาพประจำปี.” ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3.
- จิปี มารูโกะจัง. (2541). “เตรียมตัวทัศนศึกษา.” ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3.
- จิปี มารูโกะจัง. (2541). “น้ำท่วมครั้งใหญ่.” ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3.
- จิปี มารูโกะจัง. (2541). “รับผลการเรียน.” ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3.
- จิปี มารูโกะจัง. (2541). “ลงแข่งหัวหน้านักเรียน.” ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3.
- จิปี มารูโกะจัง. (2541). “ลี้ภัย.” ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3. .
- จิปี มารูโกะจัง. (2541). “มารูจังกับงานเบิร์ดเคย์.” ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3.
- จิปี มารูโกะจัง. (2541). “สมบัติของคุณแม่.” ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3.

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล	นางสาวปิติพร วรรณิกา
วันเดือนปีเกิด	23 พฤษภาคม พ.ศ. 2536
ที่อยู่ปัจจุบัน	111/171 หมู่บ้านแกรนด์กิตติยา ตำบล สวนหลวง อำเภอ กระทุ่มแบน จังหวัดสมุทรสาคร 74110
ประวัติการศึกษา	ปีพ.ศ. 2554 สำเร็จการศึกษาในระดับมัธยมศึกษา โรงเรียนมารีย์อุปถัมภ์ จังหวัดนครปฐม พ.ศ. 2557 ปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต สาขาเอเชียศึกษา มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ จังหวัดนครปฐม

แบบโอนลิขสิทธิ์สารนิพนธ์

สาขาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ข้าพเจ้า นางสาวปติพร ภรณ์นิภา
นักศึกษาชั้นปีที่4 วิชาเอกเอเชียศึกษา ภาษาญี่ปุ่น
ชื่อสารนิพนธ์ การศึกษาการแสดงออกของตัวละครเพื่อสื่อความหมายในเชิงวัฒนธรรมด้าน
การ

ดำเนินชีวิต กรณีศึกษา ตัวอย่างการ์ตูนเรื่อง จิบิ มารู โโกะ

ที่อยู่ติดต่อได้ภายหลังจากสำเร็จการศึกษา 111/171 หมู่บ้านแกรนด์กิตติยา ตำบล สวนหลวง อำเภอ
กระทุ่มแบน จังหวัดสมุทรสาคร 74110

หมายเลขโทรศัพท์ 098 9950615

ลิขสิทธ์ของสารนิพนธ์อันเป็นผลมาจากการศึกษาเล่าเรียนซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของ
หลักสูตรระดับปริญญาบัณฑิต ข้าพเจ้ายินดีโอนลิขสิทธ์ตามมาตรา 17 วรรค 2 แห่ง พระราชบัญญัติ
ลิขสิทธ์ พ.ศ. 2547 เป็นของคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร โดยมีกำหนดตลอดอายุการ
คุ้มครองลิขสิทธ์

ลงนามผู้โอน

(.....)

ลงนามผู้รับโอน

(.....)

วันที่ เดือน

พ.ศ.

